

1646

התקשרות

309665 / Blachman Eli

ל"ג בעומר תש"ח

נרות שבת קודש: כך מרבים שלום אמיתי בעולם
שיעור בלקוטי שיחות

גם כשנאלצים 'לברוח', עובדים את ה' כמנצחים
שולחן שבת חסידי

הפתגם "לכתחילה אריבער" כמורה דרך בחיים
מכתב מבואר

03

ההוראה מספירת העומר: אם "אדם דואג על איבוד דמיו", ודאי שעליו להיות "דואג על איבוד ימיו", שניתנו לו בדיוק כפי הדרוש. ואם מאבד אפילו רגע אחד, זהו חיסרון כללי במילוי תפקידו • **התועדות עם הרבי**

04

המצורע הוא סמל לפילוג, סכסוך ומדון. הפתרון היסודי לבעיית המצורע הוא להרבות שלום אמיתי בעולם, ואת הדרך לכך מלמדת אותנו מצוות הדלקת נרות שבת קודש • **שיעור בלקוטי שיחות**

11

מדוע רכישת מכוונת חדשות למפעל בעת קושי מהווה צעד נכון, ומדוע נכון לרכוש עבור ישיבה בניין גדול ומהודר כבר בשלב הראשוני – 'לכתחילה אריבער', פתגמו המפורסם של הרבי מהר"ש, שיום הולדתו חל ב' אייר • **מכתב מבואר**

12

מה ענה הרבי לשאלת הילד – מתי יבוא משיח? מהו המסר הרלוונטי עבורנו מ'המעבר החד' בתחושות של בני ישראל בעת היציאה ממצרים? וכיצד אפשר 'לטעום' כבר עכשיו מהמצב העתידי בו "את רוח הטומאה אעביר מן הארץ"? • **שולחן שבת חסידי**

14

כיצד השכר המיועד בגן עדן בא לידי ביטוי ביום השבת? מדוע דווקא אחרי העלייה של שבת זקוקים שוב לימי המעשה? ומהו סוד ה'ריקוד' שנרמז ב"כשם שאני רוקד כנגדך"? • **אור וחיות**

אנו עומדים בימי ראש חודש אייר, בנקודת ההתקדמות מחודש ניסן - חודש הגאולה הראשון, אל חודש אייר, החודש השני. התקדמות שמסמלת את המעבר מהגאולה של יציאת מצרים אל עבר הגאולה העתידה, כפי שמבואר במאמרי החסידות.

בשבת זו, פרשת תזריע-מצורע, בשנת תנש"א, קרא הרבי לעסוק בלימוד ענייני הגאולה וביאת המשיח בתורה, כדי לעורר ולחזק את הציפייה לבואו. קריאה זו, יחד עם השיחה המפורסמת מיום כ"ח ניסן - "עשו כל אשר ביכולתכם" - הגיעה בהמשך להתעוררות אודות הניסים המופלאים שעשה ה' באותם ימים, בזמן מלחמת המפרץ, וההודאה עליהם.

במכתב ובשיחת קודש מיוחדת, הסביר הרבי כיצד ראיית הניסים הגדולים צריכה להניע אותנו לנהוג בעצמנו באופן של "נס" וגאולה: להתעלות מעל המגבלות והרגלי השגרה, להוסיף בלימוד התורה ובקיום המצוות, ובכך להביא בפועל את הגאולה השלמה.

אין ספק כי קריאה נצחית זו עליה להדהד בקרבנו במיוחד עתה. לאחר שזכינו לראות בעינינו ניסים ונפלאות, בהגנה המופלאה על תושבי ארץ הקודש ובהצלחה השמיימת שליוותה את כוחות הביטחון במשימות המלחמה.

והעיקר - שנזכה לביאת המשיח בפועל ממש, ו"מיד הם נגאלים".

למנוי דיגיטלי ל'התקשרות':
chabadisrael.co.il/alonichabad

פרקי אבות - 16 • לוח חב"ד - 17 • עת לדעת - 18 • שניים מקרא - 19 • זמנים ושיעורי השבוע - 32

צעירי אגודת חב"ד באה"ק ת"ו
י"ר: הרב יוסף יצחק הכהן אהרונוב
עורך ראשי: שלום בלוי עריכה: הרב יוסף יצחק מרגליות
מ"ל: המרכז לעזרי שליחות, ת"ד 1122 כפר חב"ד
1646 • ISSN 7474-0793 • 6084000
לתגובות, הערות וחומרים לפרסום: HitkashrutEdit@gmail.com
התמונות מפורסמות באדיבות חברת JEM ותודתנו נתונה להם

התקשרות

קונטרס שבועי לאנ"ש חסידי חב"ד
לחיזוק ההתקשרות לכ"ק אדמו"ר רבי
מנחם מענדל בהרה"ק רלו" מליובאוויטש
צוקוללה"ה נב"מ ז"ע

התוועדות עם הרבי

שיחת יום שני של חג השבועות תשל"ב
(תורת מנחם כרך סח, עמוד 339)

"לספור" ולייקר תמיד את הזמן

'אם "אדם דואג על איבוד דמיו", ודאי שעליו להיות "דואג על איבוד ימיו", שניתנו לו בדיוק כפי הדרוש. ואם מאבד אפילו רגע אחד, זהו חיסרון כללי במילוי תפקידו'

הוראה נוספת ניתן ללמוד גם מאופן הספירה: בספירת העומר - הספירה של כל יום 'נוגעת' גם לספירת הימים הבאים. כי אם מחסיר יום אחד מהספירה, עליו לספור את הימים הבאים בלי ברכה, שזהו חיסרון בשלמות הספירה.

וכך גם בנוגע לספירת הזמן. כאשר הוא אינו סופר - מייקר יום אחד, כלומר: שיום אחד הולך אצלו לאיבוד, חסר אז גם בעבודה ששייכת לימים שלאחריו, שאינה בתכלית השלמות; ומאידך: העבודה שבימים הקודמים, מאפשרת ומביאה שהעבודה שבימים שלאחריהם תהיה באופן נעלה יותר - כפי הציווי "מעלין בקודש".

ומכאן ההוראה לאלו החושבים שיעבדו עבודתם בתורה ומצוות רק "כשאפנה אשנה" - בימי זקנותם, לאחר שיקבצו הון רב ולא יהיו טרודים בדאגות הפרנסה וכו'. כי אופן הנהגתם בימי צעירותם, נוגעת גם לעבודה בימי זקנותם, כאמור.

ואף שעניין זה הוא בכל ימות השנה, ש"נהגו לספור תמיד", כאמור - הרי בבוא הזמן של ספירת העומר, נוגעת ההוראה זו ביותר.

ועל דרך העניין של יציאת מצרים, שאף שאומרים גם במשך כל השנה בנוגע למצוות רבות שהם "זכר ליציאת מצרים", ועד ש"בכל יום ויום חייב אדם לראות עצמו כאילו הוא יצא היום ממצרים", מכל מקום, בט"ו בניסן, בחג הפסח, נוגע עניין זה ביתר שאת;

ועל דרך זה הוא בנוגע להוראה מספירת העומר - שבבוא הזמן של ספירת העומר, שבו מתכוננים לקבלת התורה על ידי שסופרים כל יום ויום, ההוראה ביוקר הזמן 'נוגעת' ביותר.

כאשר אדם סופר דבר מסוים, זה מורה שאותו דבר יקר וחשוב בעיניו. וכפי הדין שנאמר לגבי דיני תערובות, ש"דבר שבמניין לא בטל".

גם ביחס לדברים בהם קיימת תועלת בספירה כשלעצמה, בכך שיודעים אם הם בכמות הרצויה וכדומה, אנו אומרים שהספירה מבטאת חשיבות. למרות שאין זו בהכרח ספירה שבאה מתוך החשיבות, אלא מצד הצורך;

וכיוון שכן, כאשר מדובר על ספירת הזמן, הרי על אחת כמה וכמה שהדבר מורה על חשיבות. כי ביחס לזמן אין כלל אפשרות בידי האדם להוסיף או לגרוע, כך שמטרת הספירה אינה מצד הצורך בידיעת הכמות. אלא אך ורק מפני שהזמן הוא דבר חשוב ויקר ביותר אצל האדם הסופר.

וזהו תוכן הפתגם שמסר כבוד קדושת מורי וחמי אדמו"ר [הרי"צ] - שחסידי אדמו"ר הזקן "נהגו לספור תמיד", כלומר: היו תמיד מייקרים ביותר את הזמן. וכפי שאמר כבוד קדושת אדמו"ר הרשב"ב אודות פתגם זה: "כך הוא עניין העבודה, השעות צריכות להיות ספורות, ואז גם הימים הינם ספורים".

בספירת העומר סופרים את הימים, את הזמן. וההוראה מכך היא - שצריך לייקר מאד את הזמן. לנצל כל יום ויום, וגם כל רגע ורגע, שלא ילכו לאיבוד.

והרי אם "אדם דואג על איבוד דמיו", מפני שהם יקרים בעיניו, ודאי שעליו להיות "דואג על איבוד ימיו". מספר הימים והרגעים שניתנו לאדם הם בדיוק מירבי, כפי הדרוש למילוי השליחות המוטלת עליו בימי חייו. ואם מאבד הוא אפילו רגע אחד, אזי החיסרון הוא כללי, בכללות מילוי התפקיד המוטל עליו.

בית חב"ד, בית הכנסת, לעסק או לחוסד החינוכי

התוכן מתעדכן כל העת, בקטעים ולוונטיים תוכן מרתק ומותאם לקהל היעד

תמיכה ברוחנית

JEM ישראל < did.li/JEM-tv < 03-3883554

חב"ד חינוך לארץ הדרוש: 35% הנחה לשנה הראשונה

JEM

לחיות עם הרבי - סביב השעון

וידאו מהרבי ברצף בכל שעות היממה

איש המריבה

פרשיות השבוע שלנו, תזריע ומצורע, עוסקות כמעט אך ורק בדיני צרעת ומצורע. הצרעת היא מחלה לא טבעית שבה מופיעים נגעים בעור, בבגדים או בקירות הבית, ומטמאים בטומאה חמורה. 'למחלה' הזו אין תרופה טבעית, וכדי להיטהר ממנה נדרש טיפול רוחני. המצורע נכנס להסגר של שבוע ימים לפחות, ולאחר מכן עובר תהליך מיוחד של טהרה.

אם המחלה היא לא טבעית והטיפול בה הוא רוחני, זה משום שהמקור שלה איננו פגם גנטי או נסיבות סביבתיות אלא כשל מוסרי וערכי. חז"ל מלמדים אותנו¹ כי אחת הסיבות להופעת נגעי הצרעת היא עוון אמירת לשון הרע. אדם שחוטא בלשון הרע, סופו שילקה בצרעת. ואכן, בכמה נקודות בתהליך ההיטהרות של המצורע אנחנו מוצאים ביטוי לקשר בין לשון הרע לצרעת.

כאשר אנו לומדים על טקס הטהור של המצורע בסוף ימי הבידוד שלו, ועל כך שעליו להביא שתי ציפורים לטהרתו, מסביר רש"י²: "לפי שהנגעים באין על לשון הרע, שהוא מעשה פטופטי דברים, לפיכך הזקנו לטהרתו צפרים שמפטרין תמיד בצפצוף קול".

"בדד ישב מחוץ למחנה מושבו", גוזרת התורה על המצורע³. ורש"י מסביר על מה ולמה הושת על המצורע עונש בידוד חמור כל כך: "מה נשתנה משאר טמאים לישיב בדד? הוא הבדיל בלשון הרע בין איש לאשתו בין איש לרעהו, אף הוא יבדל". אדם שמכל ומדבר על אנשים מאחורי גבם, גורם לנזק חברתי חמור. הוא מעורר קנאה ושנאה, מלבה סכסוכים ומחרחר מריבות. לכן דינו להיות מורחק מהמחנה, מוחרם ומנווד.

המצורע והנר

הייצוג של המצורע כאדם שחטא בגרימת נזק לרקמה החברתית וליחסים שבין אדם לחברו, בא לידי ביטוי בהלכה מעניינת מאד.

כך אומרת המשנה⁴:

מצרע שנכנס לבית, כל הכלים שיש שם טמאין... רבי יהודה אומר: אם שהה כרי הדלקת הנר.

המפרשים⁵ מסבירים את דברי המשנה כך: מצורע שנכנס לבית, מטמא את כל הכלים שנמצאים בבית. אך הטומאה אינה חלה מיד עם כניסתו של המצורע אל הבית. יש 'מנגנון' שהייה של פרק זמן שבו המצורע יכול לצאת מהבית בלי שהטומאה

בלקוטי שיחור

נרות של שלום

המצורע הוא סמל לפילוג, סכסוך ומדון. הפתרון היסודי לבעיית המצורע הוא להרבות שלום אמיתי בעולם, ואת הדרך לכך מלמדת אותנו מצוות הדלקת נרות שבת קודש.

השיחה המלאה – בלקוטי שיחות, חלק יז, שיחה שלישית לפרשת תזריע

1. ערכין, טז, א.
2. ויקרא, יד, ד.
3. שם, יג, מז.
4. נגעים, יג, א.
5. ראו בסעיף ג בשיחה המקורית.

עורכים:
הרב דויד אולידורט
הרב ישראל אריה ליב רבינוביץ

תיתפס בכלים. מה שאומר רבי יהודה זה שאם בעל הבית היה עסוק בהדלקת נרות השבת כשהמצורע נכנס, הטומאה לא חלה עד שבעל הבית יסיים את הדלקת הנרות - גם אם עובר פרק הזמן הרגיל שבו הטומאה אמורה כבר לחול⁶.

למה הדלקת נרות השבת מעכבת את התפשטות הטומאה בבית? האם זהו פרט 'טכני' בלבד, שקשור להלכות הטומאה ולדרך שבה טומאה עוברת ונתפסת? מסתבר שיש כאן משהו מהותי יותר:

אחת הסיבות לצרעת היא לשון הרע, עניין של פירוד הלבבות. ולכן התיקון לכך הוא על ידי נרות שבת קודש דווקא, שעניינם הוא שלום בית.

הם מאירים את הבית כדי "שלא יכשל בעץ או באבן", שלא יתרחשו בבית מאורעות בלתי רצויים. לפיכך גורמים נרות אלו לכך שהטומאה לא תתפשט בבית.

מסתבר שמצוות הדלקת נרות שבת קודש היא האנטיזה המושלמת לעוון לשון הרע. אם לשון הרע מסכסכת ופוגעת בשלום, נרות השבת באו לקרב ולחבר בין אנשים ולהרבות שלום בבית ובעולם.

לא צריך ללכת רחוק כדי למצוא את השלום בנרות המאירים על שולחן השבת. זו הסיבה הפשוטה והעיקרית למצוות הדלקת הנרות, כפי שמסבירים הפוסקים⁷: "תִּקְנוּ חֻקִּים שֶׁיְהִי לְכָל אָדָם נֵר דֹּלֵק בְּשֵׁפֶת כָּל חֶדֶר וְחֶדֶר שֶׁהוּלֵךְ שָׁם בְּשֵׁפֶת, מְשֹׁם שֶׁלֹּם בֵּית, שְׁלָא יִכְשַׁל בְּעֵץ אוּ בְּאֶבֶן".

גם עבורנו, נרות השבת הדולקים משרים אווירה מיוחדת של רוגע ושלווה, למרות שאנחנו נהנים מתאורה חשמלית בשפע בכל שעה שרק נרצה. אך אם נחשוב על החיים 'פעם', תאורת

הנרות הייתה עניין חיוני לכל ההתנהלות בבית. נחשוב על החיים באותה תקופה, טרום עידן החשמל. בני אדם עובדים ביום, ואילו בלילה שורר חושך מוחלט ואין הרבה מה לעשות חוץ מללכת לישון. אם רוצים לעשות משהו, צריך להדליק נר. בליל שבת אחרי תפילת ערבית, כל משפחה יהודית מתכנסת לקידוש ומתיישבת לסעודת שבת בצוותא. אם הבית יהיה חשוך, אנשים עלולים להיתקל "בעץ או באבן", לדרוך על מזלג או על לבנת לגו. תקלות כאלה עלולות לעורר עצבים ומתיחות ולהרוס את האווירה הטובה בין בני המשפחה.

לכן חז"ל תיקנו מצווה חדשה, להדליק נרות בערב שבת, כדי להאיר את הבית בליל שבת וכך לדאוג שהאווירה תהיה נעימה וישרור "שלום בית". מלבד זאת, כל אחד מבין שהכוונה היא גם ל"שלום בית" במובן רוחני יותר. בנרות השבת יש אנרגיה חיובית מיוחדת, שמקרכת בין בני המשפחה.

כך שאפשר לומר שמצוות הדלקת נרות שבת היא כמו 'רפואה מונעת' למריבות ולפילוג, ההפך הגמור מההרסניות של לשון הרע. זוהי הסיבה העמוקה לכך שכל עוד בעל הבית עסוק בהדלקת נרות השבת, טומאתו של המצורע - איש המריבות ולשון הרע - לא יכולה להתפשט ברחבי הבית.

אלא שעד כאן נגענו בדברים ברובד שטחי מאוד. זה נחמד לדבר על הסגולה של נרות שבת להשכין "שלום בית", כשאנחנו נינוחים ובגדול המצב בסדר. אך מה קורה כשהדברים בינינו באמת לא הולכים בסדר? מה אם "שלום הבית" שלנו, בין אדם לחברו ובין איש לאשתו, אכן דורש תיקון וטיפול? הקשר שבין נרות השבת לשלום בינינו, מעורר אותנו לפתוח את הנושא המורכב והרגיש הזה, ולשאול את עצמנו: איך באמת שני אנשים יכולים להגיע למצב של שלום אמיתי ביניהם?

ניכנס לעומקם של דברים, נבין מחדש מהו שלום של אמת - ונלמד מנרות השבת איך באמת עובדים על שלום בין אדם לחברו.

שלום בעולם

מה זו מריבה - לא צריך להסביר. לדאבונו, כל אחד מאיתנו יודע. אנו לא צריכים 'טיפים' מהמצורע איך לחרחר ריב ולגרום לשנאה ולפילוג. במילה אחת, בהרמת גבה או בעיקום אף

6. ליתר דיוק: להלכה בפועל, כדי לא להבדיל בין המקרים - גם בכל כניסה של המצורע לבית, הכלים נטמאים רק אם המצורע שהה בבית פרק זמן זהה לזה שלוקח להדליק נרות. ראו בסעיפים ב-ד בשיחה המקורית עיון מפורט בדברי המפרשים בנושא.
7. שולחן ערוך אדמו"ר הזקן, רסג.

א. ערכין טז, א. רש"י כאן. מצורע יד, ד.
ב. מג"א שם סקי"ג-יד (ממירכי שבת פ"ב סרצ"ד). שו"ע אדה"ז שם.

שמאחר שהכוח האלוקי פועל בעולם באופן נסתר, לכן העולם נראה לעין כמציאות בפני עצמה, עד שיש מקום לחשוב ש"בירה זו בלא מנהיג", חס ושלום.

וזהו החידוש והתכלית ב"נר מצווה ותורה אור". שעל ידי לימוד התורה וקיום המצוות נעשית מציאות העולם מוארת. [ואזי נראית וניכרת האמת, שיש מנהיג לבירה זו, עד שנראה וניכר כי "אין עוד מלבדו".

וזהו הדיוק במאמר "התורה ניתנה לעשות שלום בעולם": זה שהתורה "ניתנה" כאן למטה, בעולם הזה, הוא כדי "לעשות שלום בעולם", על ידי זה שעושים שלום בין העולם והקדוש ברוך הוא - שהכול יראו ויכירו שהעולם אינו מנגד לאלוקות, ויתרה מזו: תכליתו היא להיות דירה לו יתברך, על ידי תורתם ועבודתם של ישראל.

על פי ההסבר בחסידות, האמירה על התורה והשלום היא הרבה יותר רחבה וגורפת מאשר מה שאנו מבינים במבט ראשון. לפי מה שהרבי מסביר, **התורה כולה** נועדה **לתכלית אחת**: לעשות שלום בעולם. זה לא שבתורה נמצאת החוכמה וההדרכה הנכונה לחיים מאושרים של שלום ואהבה. אלא שכל פרט בתורה הוא חלק ממכלול אחד שמהותו היא "לעשות שלום".

וזה בהחלט דורש עיון והסברה. איך התורה כולה, מנטילת ידיים בבוקר ועד זהירות מטלטול במקום ללא עירוב, משמירת דיני הכשרות ועד להקפדה אפילו על פרוטה מכסף של אחרים, מביאה לשלום בעולם? - בשביל זה צריך להבין מהי מהותה של התורה.

התורה, בשונה ממה שרגילים לחשוב, אינה רק 'ספר הוראות', אלא פרו'קטור של אור שמאיר לנו את כל המציאות בצורה אחרת לגמרי. התורה היא חוכמתו של השם. כשאנו לומדים אותה, אנחנו נחשפים לצורה שבה הקדוש ברוך הוא רואה את העולם. השם נתן לנו את התורה, כדי

קל, אפשר להרוס חברויות ויחסים של שנים. מה שאנחנו כן רוצים ללמוד ולדעת הוא איך פותרים את הבעיה, איך עושים שלום.

לעשות שלום זה סיפור לא פשוט בכלל. כדי לבנות מחדש חברות ואמון, צריך לפעמים ללכת לטיפול, להציף את הדברים ולנסות למצוא נקודה משותפת של הזדהות ואמפתיה, ואז לעבור תהליך כדי לבנות מחדש את החברות, לבוא לקראת השני ולחיות זה עם זה בשלום.

אבל האמת היא שלא צריכים להגיע למצב של משבר ביחסים כדי לחפש את הדרך לבנות מערכות יחסים של הוגנות, כבוד הדדי, שותפות וחברות שיחזיקו מעמד. כל אחד מבין שכדי שדברים יזרמו כמו שצריך, כדי שנחיה בשלום ובאחוה בבית ועם אנשים אחרים, אנחנו צריכים לבנות את זה נכון מלכתחילה.

וכמו בכל דבר, חוכמת החיים הזו נמצאת בתורה. הרמב"ם⁸ טבע אמרה ידועה: "קַל הַתּוֹרָה נִתְּנָה לַעֲשׂוֹת שְׁלוֹם בְּעוֹלָם, שְׁנֶאֱמַר: דִּרְכֵּיהֶּם יִדְרְכֵּי נֶעֱם וְכָל נְתִיבוֹתֶיהָ שְׁלוֹם". אנשים מרבים לצטט את הפסוק הזה, בווריאציות כאלה ואחרות, ומשתמשים בו לצרכים שונים.

אך כדאי לעצור ולחשוב רגע: מה זה אומר ש"התורה ניתנה לעשות שלום בעולם"? האם לימוד גמרא עוזר לכך שלא יהיו מריבות בבית הכנסת? אמירת פרקי תהלים עוזרת לזה שבן או בת הזוג יהיו פחות מעצבנים? אולי אכילת מצה עוזרת למצוא חן בעיני השכנים או לפתח ידידות ולרכוש חברים?

ברור שקיום מצוות, לימוד תורה ותפילות הם סגולה לכל הדברים הטובים. אבל כאן אנחנו אומרים דבר אחר: התורה ניתנה לנו כדי להשכין שלום. זו אמירה רבת משמעות. זה אומר שלא מדובר כאן על סגולה רוחנית, אלא שהתנהגות על פי התורה מביאה באופן ישיר וסיבתי את השלום.

אז איך באמת זה עובד? - הרבי מסביר:

מציאותו האמיתית של העולם היא אלוקות. וכמו שמבאר רבינו הזקן בתניא באריכות, שהקיום שיש לעולם הוא על ידי זה שהקדוש ברוך הוא מהווה אותו בכל רגע ורגע מאין ליש. אלא

ג. שער היחוד והאמונה פ"א ואלך. אגה"ק סכ"ה.

ד. לשון המדרש - ב"ר רפ"ט.

ה. ראה לקו"ש חט"ו ע' 351.

8. הלכות מגילה וחנוכה, ד, יד.

שנוכל גם אנחנו להביט בעולם דרך משקפיים אלווקיים.

ומנקודת המבט האלווקית, מתבררת אמת הפוכה מכל האינטואיציות והחושים שלנו. והיא: שהמציאות האחת והיחידה היא השם, ו"אין עוד מלבדו". כל מה שאנו רואים וחווים סביבנו - עץ, אבן, מפלגה, תאגיד, רעיון פילוסופי או יצירה מוזיקלית - הוא לא דבר שקיים בפני עצמו אלא רק ביטוי חלקי מסוים למציאות האמיתית היחידה, מציאות השם.

כשאנו מסתכלים על המציאות מנקודת המבט הזו, הכול משתנה. מה המשמעות של כל דבר? מה 'זכות הקיום' של מכשיר רדיו, סוס מרוץ או גן בוטני? - כל דבר נבחן לפי המטרה שהוא נועד להגשים. לכל פרט בבריאה יש משימה מדויקת בהגשמת רצון השם וחשיפתו בתוך העולם, ומלבד זאת אין לו שום משמעות.

את זה בדיוק מלמדת אותנו התורה. בעזרתה אנחנו יכולים לבחון ולהבין מה המשמעות של כל דבר וכיצד הוא משרת את התכלית הגדולה כאן בעולם. התורה נותנת לנו את הכלים לדעת וליישם איך לעשות את רצון השם בכל רגע ביום, בכל סיטואציה, בעזרת כל מכשיר או תבונה. זה העומק של המשנה ושל השולחן-ערוך - לא רק סדרת מטלות או משימות, אלא שליחות עם תכלית ומשמעות גדולה. ההלכה היא המדריך כיצד לחבר את החיים שלנו וכל מה שבהם למשמעות האמיתית שלהם.

מצוות מצה, למשל, נותנת פשר אלוקי ומשייכת לקדושה את שדות החיטה, טחנות הקמח והתנורים במאפייה. דיני גניבה והונאה מלמדים אותנו מהי הדרך הנכונה להשיג כסף וכיצד משתמשים בו לפי רצון השם. סוגיות עמוקות בתלמוד מחברות נושאים מדעיים לרצון השם.

נעמיק בנקודה הזו יותר.

בחסידות מוסבר שהעולם נברא, לא באופן חד פעמי, אלא באופן תמידי ומתמשך "מאין ליש". ומכאן נגזרת תבונה עמוקה מאד, והיא שהעולם כולו הוא זרימה של אנרגיה אלווקית קבועה. אלא שלאותה אנרגיה אלווקית יש גם תוכנת הסתרה משוכללת, שמייצרת שלל צורות ותבניות, כך שכל נברא ייתפס בעינינו כבעל אופי ייחודי וככזה שתופס מרחב עצמאי בקוסמוס, בעוד שהאמת היא שכולם הם רק ביטויים לאמת

האלוקית עצמה.

דווקא היום, עם ההתפתחות המדעית, קל יותר להבין זאת. אם פעם חשבו על דברים בצורתם המגושמת, ככל שהידע וההבנה בפזיקה מתקדמים, כך מסתכלים יותר על הצורה המופשטת של הקיום ומתגלה כי כל דבר בעולם וביקום מורכב מכמה רכיבי יסוד זהים. זה מקל מעט את ההבנה של העובדה שלמעשה המציאות כולה היא אנרגיה אלווקית אחידה, שאחרי תהליך מורכב ומסובך של המרה והסתרה נראית לנו כמו מיליוני סוגים של קיום וישויות שונות.

מתישהו, ואנחנו מאמינים ומקווים שהיום הזה יגיע במהרה, האמת הזו תיחשף. לא נראה יותר מציאויות שונות, אלא נכיר ונחוש איך הבריאה כולה היא דברו של הקדוש ברוך הוא. כל עוד לא הגענו לשם, קשה לנו מאד לחוות את הסנכרון הזה ולראות את האור האלוקי הבוקע מכל דבר, ממש כמו שילד לא מסוגל לתפוס את האמת שמאחורי הפזיקה המודרנית. אבל בדיוק בזה אנחנו עובדים, שכן נוכל להבין ולפחות להתחיל לחיות בצורה תואמת לאמת הזו.

והדרך לזה היא חיי תורה ומצוות. כשאדם לומד תורה וגם מיישם אותה בחיים, הוא משנה את צורת ההסתכלות האישית שלו על העולם. הוא מתרגל לראות בכל דבר לא את מה שנראה מבחוץ אלא את הקשר שלו לקדוש ברוך הוא ולתכלית הגדולה. הוא לא רואה כסף, אלא עזרים לצדקה ולהשגת דברים טובים לעונג שבת. הוא לא רואה עץ דקל, אלא לולב. הוא לא רואה מרכז מסחרי, אלא מרחב מושלם להדלקת חנוכיה מרכזית ולקידוש שם שמיים ברבים.

ככל שיהודי מחובר יותר לתורה ולמצוות מבחינה פנימית, הוא מסגל לעצמו מבט אלוקי יותר על החיים, על העולם ועל המציאות. מי שלא רק אוגר ידע או מקפיד מבחינה מעשית על דקדוקי ההלכה, אלא גם מפנים אותם אל תוכו, מתחיל לראות אחרת כל רגע בחיים. כל סיטואציה שהוא נפגש בה, היא עבורו משהו שהשם יצר כדי שהוא יוכל לעשות יותר טוב.

ההסבר הזה נותן לנו את המשמעות הפנימית במושג "לעשות שלום בעולם". הכוונה היא לכך שהתורה היא הכלי שמחבר בין העולם לבין הקדוש ברוך הוא; היא זו שהופכת את המרחב שנראה כמו זר ואחר - לאלוקי.

חיים כאלה עם האמת האלווקית משפיעים

וזוהי פעולתם של נרות שבת קודש, "שלא ייכשל בעץ או באבן". מציאות העץ והאבן מצד עצמם, בטרם הם מוארים על ידי נרות שבת, יכולה לעיתים להכשיל את האדם ולגרום לו לחשוב שיש להם מציאות משלהם, כוח משלהם, חס ושלוש [...]

אך על ידי אורם של נרות שבת קודש [מובטח "שלא ייכשל בעץ או באבן", כי על ידם נראה וניכר שהעץ והאבן, וכן כל מציאות שבועולם, מונהגים ביד בעל הבירה, ותכליתם היא להשתמש בהם עצמם לעניינים של קדושה.

נחזור לדברי הפוסקים, שניסחו את הטעם להדלקת נר שבת במילים: "שלא ייכשל בעץ או באבן". כמובן שהכוונה הפשוטה היא לריהוט או לחפצים העשויים מעץ או מאבן. אבל הרבי רואה בכך רמז עמוק שמחבר אותנו ישירות לתוכן של מצוות הדלקת הנרות כחלק מהשליחות הגדולה "לעשות שלום בעולם".

המושג "עץ ואבן" בתורה הוא שם נרדף לעבודת אלילים. אך האם "עבודה זרה" זה רק סגידה לעץ או לאבן ברמה הפשוטה והמגושמת ביותר? לפי החסידות, "עבודה זרה" זה לא רק לחשוב שציור על קיר או תבליט באבן מסמלים כוח אלילי שיכול לרפא או לעזור בפרנסה. עצם תשומת הלב למשהו כלשהו בעולם כמציאות עם מרחב עצמאי שאינו קשור לאמונה בבורא, עצם המחשבה שיש לחפץ שמולי זכות עמידה עצמאית - היא כפירה באמת שהעולם כולו ניזון מהאנרגיה האלוקית בכל רגע, ולמעשה מבטא את נוכחות השם בעצם קיומו.

לולא נר השבת, לולא הפנס הרוחני שמאיר את דרכנו ומראה לנו כיצד להסתכל על העולם, כל הבית שלנו מלא "עצים ואבנים". בכל המרחב שאנו חיים בו יש כוחות ודברים שעלולים להטעות אותנו ולהכשיל אותנו, להתחזות לדברים שלכאורה קיימים בזכות עצמם ואין להם קשר ותלות באור האלוקי.

וכפי שראינו קודם, לתפיסת המציאות הזו יש השפעה ישירה על ההתנהגות שלנו, על הצורה שבה נקבל את מה שקורה סביבנו ואת היחס שלנו כלפי בני המשפחה והאנשים שבחינו.

ומחלחלים לכל תחום בחיים, ויש להם השפעה דרמטית גם על מערכות היחסים שיהודי מנהל. מי שחי את עבודת השם ואת התורה והמצוות, מלכתחילה יכול לראות את המציאות ואת האנשים האחרים בחייו בצורה מוארת יותר.

כשיהודי כזה מוצא שידוך ובונה בית, השליחות המשותפת של חינוך הילדים לעבודת השם היא זו שעומדת במרכז ובתשתית החיים המשותפים, לא הנוחות האישית שלו. לכן, גם חילוקי דעות וויכוחים לא יסלימו למריבה אמיתית. כי כשזוכרים שהבית המשותף הוקם על יסודות התורה והמצווה, מתוך מטרה לעבוד את השם ולהגשים את שליחות הנשמות יחד, כל הפערים מתגמדים מול המטרה. וגם כשכן קורים דברים שמטלטלים את הספינה, יש לו את הכוח להתעשת ולהסתכל על המציאות מתוך השאלה: מה השם רוצה ממני עכשיו? איך אני מתקן ומה אני עושה כדי להמשיך יחד הלאה? כשזה המיקוד, ופחות בשאלה איך אני משנה את הצד השני כך שיתאים למרחב הנוחות האישית שלי, קל יותר להגיע לשלום.

זה נכון בבית ובמשפחה, ונכון גם ביחס הכללי יותר לאנשים שונים וקבוצות שונות ממני. כאשר יהודי ממוקד באמת שהעולם כולו הוא אלוקות והתפקיד שלנו הוא לגלות בו את אור השם, אין לו סיבה לריב עם אף אחד. יתרה מכך, הוא חש באמת בשלום ובאחוה עם כל אחד. הוא יודע שזה שהוא חונך בבני ברק על ערכים מסוימים, בעוד השכן או הקולגה שלו גדל בקיבוץ על ערכים מנוגדים - זה מפני שלנשמה של כל אחד מהם יש שליחות ייחודית משלה. אבל כל זה לא משנה את העובדה שכולם שלוחים של הקדוש ברוך הוא כאן בעולם הזה. מתוך תפיסה כזו, הוא נעשה לא סובלני ומאופק כלפי אדם שונה ממנו, אלא גם מרגיש קרבה ואהבה אליו.

שלא ניכשל

הנחת היסוד הזו מאפשרת לנו לראות באור אחר (תרתי משמע) את המצווה המאירה של הדלקת נרות שבת:

בעניין "שלום בית" הנפעל על ידי נר שבת, נאמרה הלשון "שלא ייכשל בעץ או באבן". מהו הדיוק "עץ" או "אבן"? - אלא יש בכך רמז לפסוק: "אֲמָרִים לְעֵץ אֲבִי אֶתָּה, וְלֵאבֹן אֶתְּ יִלְדָּתְךָ", שזמן העץ או האבן נעשית עבודה זרה, השם ישמרנו.

התאורה במטבח מאפשרת לשבת ביחד וליהנות אחד מהשני ומהאוכל הטוב שעל השולחן, אבל היא גם לא מאפשרת לטשטש תקלות. כשהאור דולק, גם שיערה בכוס התה או במנת הקינוח עלולה להצית כעס, עלבון ומריבה, ולהפוך את שולחן השבת לזירה מתוחה ומעיקה, חלילה.

גם אם ניקח את האור כמטפורה לטיפול בבעיות במערכות יחסים, נגלה את אותה בעיה. לא תמיד זה נכון להציף הכול ולהוציא את כל הפערים לאור היום. בעיתות של משבר ביחסים, במשפחה או בין חברים - זה לא תמיד נכון לפתוח הכול. יש פצעים שלא כדאי לחטט בהם, יש נושאים שלא חכם להעלות על השולחן. יש מקרים שבהם החשיפה וההצפה דווקא יחדדו את ההבנה שאי אפשר יותר להמשיך ביחד, שהפערים גדולים ויסודיים מדי ושעדיף לפרק את השותפות או החברות.

רק נר של שבת הוא נר שמביא "שלום בית", כי הוא "נר מצווה". זה לא סתם אור, זה אור שמביא את נקודת המבט האלוקית על המציאות ועל החיים. זה לא רק נר שמפיץ אור ומונע תקלות, ולא רק נר שמרצד בשלווה ומשרה אווירה של רוגע בבית. זהו אור שבא ממקור קדוש ורוחני, שמזכיר לנו את הנוכחות של הקדוש ברוך הוא בבית, את זה שיש לנו נשמה אלוקית, את זה שכולנו שליחים של השם בעולם להאיר את העולם. מתוך ההסתכלות הזו, יהיה קל יותר לבנות נכון את היחסים שבין אדם לזולתו ב"שלום בית" אמיתי.

שלום בעולם

אלא שכאן אנו עשויים לשאול את עצמנו שאלה הפוכה: לאור מה שלמדנו, הרי כל מצווה שאנו עושים מאירה לנו את האמת ומזכירה לנו את השליטה הבלעדית של הקדוש ברוך הוא על כל מה שקורה ואת הנוכחות שלו במרחב. אם כך, גם המזוזה בפתח החדר, הפרדת הכיורים במטבח וספרי הקודש בסלון - כל אלה גורמים ל"שלום בית", ומסייעים לנו לממש את השליחות "לעשות שלום בעולם".

האם בכל זאת יש משהו שמייחד את מצוות הדלקת נרות השבת? - כאן הרבי מלמד אותנו רעיון עמוק ונפלא:

המילים "נר מצווה" נאמרו על כל מצווה.

אם אנחנו מגששים באפלה הרוחנית ולא רואים את האור האלוקי שבכל דבר - אז גם כל מילה לא במקום תפגע באגו שלי, השיר שהילד מזמזם יטרוד את מנוחתי ברמה מעוררת עצבים, ואם תישפך טיפה מרוטב הדגים על החולצה הלבנה זה יחריב את שולחן השבת.

אור נרות השבת מוודא שלא ניתקל בבעיה ושמא "עץ ואבן". שנזכור ונפנים כי רק ההשגחה העליונה היא זו שקובעת מה יישפך ומה ייפול, מה יקרה לפלטה ומה יהיה מצב הרוח של הילדים. בבית מואר כזה, זוכרים שהכול אך ורק מאת השם, שהוא זה שביים ותכנן את הסיטואציה הזו בדיוק בשבילנו, וגם נתן לנו את הכוח לעבור אותה בשמחה ובנחת.

עולה לנו כאן תובנה מדהימה: מהותה של התורה "לעשות שלום בעולם" והשכנת "שלום בית" באמצעות הדלקת נרות השבת - אלה אינן שתי משימות שונות ונפרדות. זה היינו הך ממש. המצווה להדליק נרות שבת היא חלק מהשליחות שלנו בעולם, לחבר את המציאות לאמת האלוקית ולחשוף בה את זה ש"אין עוד מלבדו".

נר מצווה

זו המשמעות העמוקה שמאחורי הקשר שבין נרות שבת ל"שלום בית":

אור סתם, שאינו קשור ל"נר מצווה", אינו ודאות תמיד שיהיה סיבה לשלום. ולעיתים ייתכן גם להפך: תחת האור אפשר להבחין לפעמים באדם, או באיזו תנועה או מאפיין באדם, שאי אפשר לסבול, כך שהאור עלול דווקא לעורר את הפך השלום.

ודווקא האור האמיתי - האור של "נר מצווה ותורה אור", אשר "כל התורה ניתנה לעשות שלום בעולם" - הוא הסיבה האמיתית המביאה בוודאות אחדות ושלום, שלום בית.

האור לכשעצמו הוא לא הפתרון למריבות, והוא לא הכלי להשכנת "שלום בית". לעיתים אפילו להפך, כשמדליקים את האור - רואים את כל הבעיות שעדיף היה להשאיר בחושך.

ז. משלי ו, ג.

ח. רמב"ם סוף הלכות תנוכה. וראה לקו"ש ח"ח ס"ע 349 ואילך.

הצטברות של זמן ועומק בחיי תורה ומצוות. אבל ככלל, אנחנו לא מבחינים בהשפעה הזו של המצווה. כשיהודי מניח תפילין הוא כורך תפילין על הזרוע, הוא לא רואה באופן ישיר את האור שזה מביא לחייו ואת ההשפעה של הפעולה הזו על שלוות הנפש ועל מערכות היחסים שלו.

הייחודיות של נרות השבת נמצאת בדיוק בנקודה הזו. במצווה הזו, אין פער בין הפעולה הפיזית לבין התוכן הרוחני. נרות שבת מאירים לא רק בתיאוריה, אלא באופן הכי ממשי. נרות שבת עושים "שלום בעולם" ו"שלום בית" לא רק בפילוסופיה, אלא בצורה הכי ישירה וממשית. לכן לנרות השבת יש סגולה מיוחדת להשפיע לחיוב על האווירה הקדושה והמשפחתית בבית ועל חינוך הילדים להיות "אוהבי השם, יראי אלוקים".

מה נוכל ללמוד מכך למעשה?

אי אפשר לנהל בית רווי יצרים ואגו, ולסמוך על סגולת נרות השבת שיעלימו ברגע אחד את האנרגיות השליליות וישירו את השלום והשלווה בבית. ההפנמה של אור התורה והסנכרון שלו עם החיים דורשים יגיעה, עבודה ואורך רוח. אבל בהחלט ניתן לקחת מזה משהו מעשי מאד לצורה בה אנו נכנסים הביתה אחרי התפילה בבית הכנסת בליל שבת.

בדרך הביתה, כשהילדים והמלאכים מלווים אותנו - מותר להרהר ולחשוב על השבוע שעבר, על עבודת השם שלנו, על הצורה בה אנו תופסים את מקומנו בעולם ואת שליחותנו להאיר אותו בנוכחות של השם. מתוך מחשבות אלו ניכנס הביתה, ואז זה ייראה אחרת לגמרי. גם אם יהיו תקלות פה ושם, נעלים עין. גם אם השולחן לא מוכן כבר לגמרי לקידוש, גם אם המשחקים עוד מפוזרים בסלון או שהאורחים כבר קצרי רוח - לא ניתן לזה להרוס את אוירת השבת הקדושה.

נביט על הנרות הדולקים, ונזכור שאלו לא סתם נרות. זהו לא רק אמצעי תאורה. אלו נרות של מצווה, המייצגים את הקדוש ברוך הוא. השלהבות שלהם הם זרקורים של קדושה, שמאפשרים לנו לראות כל אחד וכל אחת מהנוכחים באור האלוקי האמיתי, לראות בהם שותפים לדרך ולשליחות הגדולה להאיר את העולם.

זה עוזר להרגיע את האגו, את הנפש הבהמית, ולגשת לשירת "שלום עליכם" מתוך הרגשת זכות עצומה על היותנו יהודים עובדי השם, מתוך "שלום בעולם" ו"שלום בית" של אמת.

כל מצווה שאדם מקיים, מפיצה אור בו עצמו ובעולם שסביבו. מכל מקום, יש בפרט זה יתרון במצוות הקשורות לנר גם במובן הגשמי, כיוון שבהן בא יותר לידי ביטוי וגילוי עניין "נר מצווה".

בשאר המצוות, כיוון שה"נר מצווה" שבהן הוא אור רוחני בלבד, אין לו השפעה בגלוי על גשמיות העולם. ואילו במצוות אלו, כיוון שה"נר מצווה" שבהן קשור לנר גשמי, הרי הפעולה של האור הרוחני היא באופן שהאור בא בגלוי בגשמיות העולם [...]

לפי זה מובן גם שיש מעלה מיוחדת בנרות שבת קודש⁹: על כל התורה נאמר "כל התורה ניתנה לעשות שלום בעולם" [אבל זהו בעיקר שלום ברוחניות. ואילו בנרות שבת קודש, שהשלום הנפעל על ידם בא לידי ביטוי וגילוי גם בשלום בית כפשוטו, הרי זה עצמו מוכיח שבמצווה זו ה"שלום בעולם" הוא בתוקף יותר.

כאן המעגל נסגר. לא ברחנו לעולמות מופשטים ולמרחבים רוחניים מרוחקים. עלינו גבוה מאד והסברנו שהדלקת נרות שבת היא חלק מההארה שהתורה כולה נותנת לנו ופוקחת את עינינו לראות את האמת האלוקית הנוכחת בעולם, ושזה מה שמסייע לנו לחיות בשלום עם עצמנו ועם זולתנו ונותן לנו את הכוח להתמודד נכון עם סיטואציות אנושיות מורכבות. אבל כל זה - לא במנותק מהסגולות הטבעיות של נר השבת הפשוט, המאיר והחמים.

כל מצווה מפיצה אור, וכל מצווה עושה "שלום בעולם". אבל בסופו של דבר, הן לא עוסקות באור. כל מצווה היא פעולה פיזית, רגשית או מחשבתית - שמאחוריה עומד אור תיאורטי ורעיוני. גם זה משפיע בוודאי עלינו ועל העולם, אבל איננו חווים זאת בשעת מעשה, בטח לא בצורה מלאה ומוחשית.

כשיבוא המשיח והמסך יעלה, הכול יתגלה לעין ונחווה באופן מוחשי את הסנכרון בין החיים הרוחניים והחיים הגשמיים. וכמובן, גם עד אז, אנחנו יודעים ומאמינים שיש לכך השפעה על החיים, ואף יכולים לחוות אותה, כשיש לנו

9. גם על פני המצוות האחרות הקשורות בהדלקת נרות, כמו נרות חנוכה ונרות מנורת המקדש - ראו בסעיפים ה-10 בשיחה המקורית.

ללכת 'בגדול'

מדוע רכישת מכונות חדשות למפעל בעת קושי מהווה צעד נכון, ומדוע נכון לרכוש עבור ישיבה בניין גדול ומהודר כבר בשלב הראשוני – 'לכתחילה אריבער', כתגמו המפורסם של הרבי מהר"ש, שיום הולדתו חל בב' אייר

קדושת מורי וחמי אדמו"ר, אשר יניחו בהוצאות שמוציא להמפעל שלו,

וכמאמרו של כבוד קדושת מורי וחמי אדמו"ר, על מאמר רז"ל "כל הנוטל פרוטה מאיוב מתברך" – שבנוגע ל'נטילה' מאיוב, לא נוגע הסכום. אלא אפילו פרוטה אחת שלוקחים מקופתו, מביאה הצלחה. והיות שהשקל הוא מקופת חמי כבוד קדושת אדמו"ר, יביא זה גם אצלו הצלחה בענייני פרנסתו.

אתעניין לדעת מי הוא שותפו בניהול המפעל ומהו מצבו ברוחניות, ומן הסתם יש באפשרותו לפעול עליו שיהיה 'שותפו' גם בלימוד ה'נגלה' ולימוד החסידות, ויודיעני בשורות טובות גם בזה. בברכה להצלחה בענייניו הפרטיים, ובעסקנותו בצורכי ציבור.

(אגרות קודש כרך ד, אגרת א'עז)

הנני שבע רצון שקנה עוד מכונות לבית החרושת שלו, [למרות שהצב הפיננסי של המפעל אינו במיטבו כרגע (כפי שמשתקף ברוח הדברים במכתב כאן)].

ובטח שמע את האמרה שסיפר כבוד קדושת מורי וחמי אדמו"ר [הרי"צ] בשם זקנו אדמו"ר מוהר"ש - 'ה'עולם' אומר שכאשר אי אפשר 'מלמטה' נדרשים 'למלעמלה'; ואני 'אוחז' שצריך 'לכתחילה אריבער' [לכתחילה מלמעלה]", ורכישת המכונות החדשות, מהווה בהחלט צעד תואם בכיוון זה.

והשם יתברך יהיה בעזרו, שמעתה תלך ההשפעה מידו הקדושה, המלאה והפתוחה, ותהיה הפרנסה שלו מתוך מנוחת הנפש ומנוחת הגוף.

מצורף פה אחד שקל [שקל אחד] מקופת כבוד

וגם שמענו [מהרבי הרי"צ] הוראה שנייה [נוספת] - ש"כמו ש'נעמדים' בתחילה, כך זה 'הולך'. וגם מכך ניתן להסיק, כי יש לגשת מלכתחילה לעניין מתוך גישה של 'הרחבה', ולרכוש בניין בהתאם.

ומובטחני [בטוח הנני] שאם רק ישתדלו בזה באופן המתאים, בוודאי תהיה הצלחה גם בזה.

בברכת הצלחה בכל הנ"ל [בענייני הכלל בהם הינו עוסק], שבמילא תומשך על ידי זה הצלחה מרובה גם בעניינים הפרטיים שלו ושל כל בני ביתו שיחיו.

(אגרות קודש כרך ח, אגרת ב'שכח)

בנוגע לשאלתו בעניין הבניין לישיבה, אם להסתפק לזמן הראשון [לתקופה הראשונה] בבניין פחות, ובהמשך לעבור למבנה גדול ויפה יותר, או להשתדל ברכישת בניין גדול ומהודר מלכתחילה.

הנה ידוע פתגם כבוד קדושת אדמו"ר מוהר"ש, ששמענו כמה פעמים מכבוד קדושת מורי וחמי אדמו"ר [הרי"צ] זצוקלה"ה נבג"מ זי"ע: "ה'עולם' אומר, שכאשר אי אפשר 'מלמטה' הולכים 'מלמעלה', ואני אומר שצריכים לכתחילה ללכת 'מלמעלה'. וממילא מובן, כי גם ביחס לשאלה האמורה, יש ללכת 'לכתחילה מלמעלה' ולרכוש בניין גדול ומהודר.

התוועדות משפחתית
לשולחן שבת

שולחן שבת חסידי

מ'בריה' לניצחון

**מה ענה הרבי לשאלת הילד – מתי יבוא משיח?
מהו המסר הרלוונטי עבורנו מ'המעבר החד'
בתחושות של בני ישראל בעת היציאה ממצרים?
וכיצד אפשר 'לטעום' כבר עכשיו מהמצב העתידי
בו "את רוח הטומאה אעביר מן הארץ"?**

מתי הוא יבוא?

צורך להמתין עד שנת תשל"ו; המשיח יכול להגיע כבר בתשל"ה.

וכמו שדיברתי בהתוועדות, שיום שלישי הוא יום שטוב להתחיל בו דברים טובים כי 'הוכפל בו כי טוב', אך אין צורך להמתין עד יום שלישי אלא אפשר וצריך להתחיל כבר ביום שני..."

"ואם אני [הרבי הצביע על עצמו] אשתפר, אביך ישתפר ואתה תשתפר - אז הוא יבוא", סיים הרבי.

הפרופסור ירמיהו ברנובר ובנו, שהיה אז נער, נכנסו ל"יחידות" אצל הרבי בקיץ של שנת תשל"ה.

הנער ניצל את ההזדמנות ושאל את הרבי: "האם נכונות השמועות שבכתבי האריז"ל ישנם רמזים שבשנת תשל"ו יבוא משיח?"

הרבי השיב לו: "מפסק הרמב"ם מוכח שכבר היו כמה הזדמנויות שבהן המשיח היה צריך להגיע, ורק בגלל דברים קטנים ("פכים קטנים") שעם ישראל לא השלים - הוא לא הגיע. לכן, אין

הניצחון המוחלט

העם". זוהי בריחה שסימלה באופן ברור מי החלש ומי החזק; כוחות הטומאה המצריים היו חזקים ביותר, גם בתוך תוכם של בני ישראל. הנס היה שלמרות החולשה, בני ישראל הכירו בשפלותו של הרע וברחו ממנו במהירות רבה ככל האפשר. לעומת זאת, בגאולה העתידה הניצחון יהיה מוחלט. לצד הקדושה תהיה שליטה בלעדית, כפי שנאמר: "ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ". במצב כזה, לא יהיה עוד ממי לברוח... פשוט נהיה עסוקים תמיד בעבודת ה', ללא כל צורך להתחמק מ'זרועות התמנון' של היצר הרע.

חלק מרכזי מההכנה לביאת המשיח הוא ההכנה האקטיבית - 'לטעום' ולהתנהג כבר עכשיו בהתאם למציאות שתשרור בזמן הגאולה.

אחד המאפיינים המיוחדים של הגאולה העתידה מופיע בדברי הנביא: "כי לא בחיפזון תצאו ובמנוסה לא תלכו". עובדה זו בולטת במיוחד נוכח ההשוואה לגאולה ממצרים, שהתרחשה דווקא ב"חיפזון" וב"מנוסה".

ה"חיפזון" וה"מנוסה" או היעדרם, אינם רק פרטים טכניים בדרך שבה תתנהל הגאולה, אלא מבטאים שינוי מהותי:

ביציאת מצרים היינו במצב של בריחה - "כי ברח

אפשר 'לטעום'!?

כל כך ברור כיצד רלוונטי עבורנו המצב הגאולתי, בו לא תהיה "מנוסה" ולא יהיו עוד אויבים?

בזמן הגאולה נהיה באופן תמידי במצב של עיסוק ב"עשה טוב", וכפי שמתאר זאת הרמב"ם: "לא יהיה עסק כל העולם אלא לדעת את ה'

התיאור של המצב המושלם הזה בגאולה, הופך לכאורה את משימת ההכנה למורכבת יותר.

היינו שמחים מאד 'לטעום' כבר עכשיו מהטוב הזה. אך אל מול מציאות החיים הגלותית, בה אנו פוגשים יצרים וניסיונות על ימין ועל שמאל, לא

גם ב"סור מרע" ובבריחה מהרע. כיצד נוכל בכל זאת 'לטעום' כעת את המצב הגאולתי, שבו לא קיים כלל המושג של "סור מרע"?

בלבד". במציאות כזו, העבודה של "סור מרע" אך לא תהיה רלוונטית.

אך כיום, כל עוד "רוח הטומאה" נוכחת והיצר הרע עדיין 'חי ובוט', אנו עוסקים מטבע הדברים

שינוי מהיר

גיבורים ומנצחים באופן מוחלט ומהדהד. במילים אחרות: מיד לאחר היציאה ממצרים, החלה ההכנה לגאולה השלמה. למרות שרק רגע לפני כן הם היו חלשים ונרדפים במצב של "כי ברח העם" וב"חיפזון" רב, ברגע שאחריו כבר התחילו בני ישראל להתכונן ו'לטעום' את העתיד, והתנהלו "בגבורה גבוהה ומפורסמת" - באופן המותאם לניצחון המוחלט שעתיד להיות בגאולה העתידה.

כדי להבין זאת, נחזור מעט אחורה לפרטי סיפור הגאולה ממצרים. אם נתבונן בהם במבט נוסף, נוכל להבחין שגם אז, מצב ה'בריחה' לא נמשך זמן רב.

הפסוק מתאר שיציאתם של בני ישראל הייתה "ביד רמה" - "בגבורה גבוהה ומפורסמת" (פירוש רש"י). מסתבר שאף שבתחילה היו בני ישראל 'במוד' של בריחה, כחלשים ונרדפים, הרי שברגע שיצאו וענני הכבוד הקיפו אותם - הלך הרוח התחלף והשתנה לחלוטין. התחושה הייתה של

מצבים שונים בנפש

מצד הרגש הטבעי, של הנפש הבהמית, אנו עלולים 'לגרור' איתנו את תחושת ה'נרדפות' גם בעת שאנו עוסקים ב"עשה טוב". לגשת ללימוד ולקיים המצווה באופן 'צולע', כמי שמנסה רק להציל מה וכמה שמתאפשר...

אך לא כך היא הדרך. עלינו לזכור שבעת שניגשים ל"עשה טוב", אנו עוברים במהירות למצב אחר לגמרי. בדיוק כמו ביציאת מצרים, מיד לאחר ה"בריחה" אנו עוברים למצב של 'טעימה' מהגאולה. ניגשים ללימוד ולמצוות "ביד רמה", כבני חורין וכמנצחים - כאילו היצר הרע שהיה כאן קודם כלל אינו קיים.

בדרך זו אנו זוכים להתכונן לגאולה כראוי, ללמוד תורה ולקיים מצוות מתוך עוצמה ושמחה, וטועמים כבר עכשיו את הניצחון המוחלט של העתיד לבוא.

כשמתרגמים זאת לעבודת ה' ביום-יום שלנו, מתגלה כאן מסר רלוונטי ומשמעותי ביותר:

כולנו חווים רגעים שבהם אנו חשים במצב של "בריחה". היצר הרע עומד מולנו במלוא כוחו, אנו מרגישים מושפלים ומובסים, ורק בעמל רב אנו מצליחים 'לברוח' ולא ליפול ברשתו.

המציאות הזו היא אומנם עובדה קיימת, אך המבחן האמיתי שלנו נמצא ברגע הבא: כאשר סיימנו עם ה"סור מרע" והבריחה החפוזה, ואנו ניגשים כעת ל"עשה טוב" - לעסוק בלימוד תורה או בקיום מצווה.

תחושת ה'נרדף' לעומת תחושת הגיבור וה'מנצח' הן שתי מצבים שונים בנפש פנימה. אינו דומה כלל אדם הניגש לתורה ומצוות כמי ש"בורח" מהרע, לאדם שניגש אליהן בהלך רוח של גיבור ומנצח.

לא ל"חיפזון"...

כיוון שהגאולה העתידה עומדת להיות באופן של "לא בחיפזון תצאו", הרי שגם ההכנה אליה צריכה להיעשות באותו האופן - לא בחיפזון של הרגע האחרון, אלא מתוך הכנה מסודרת ורגועה מבעוד מועד...

במכתבים רבים עורר הרבי לעסוק בעבודת הקודש של הפצת היהדות והמעיינות באופן מסודר ומתוכנן מראש. כאשר פעילות מתוכננת כראוי, ניתן לנצל אותה באופן משמעותי ורחב הרבה יותר, ואף לחסוך את עגמת הנפש והתקלות שנוצרות עקב עשייה של 'הרגע האחרון'.

הרבי למד זאת 'על דרך הצחות' גם מהעניין האמור:

(מבוסס על מכתב כללי - ראש חודש ניסן תשמ"ו;
אגרות קודש כרך טו אגרת ה'תע')

שבת בשבתו // מאמר "והיה מדי חודש גו" – ראש חודש שבט תשכ"ג

כיצד השכר המיועד בגן עדן בא לידי ביטוי ביום השבת? מדוע דווקא אחרי העלייה של שבת זקוקים שוב לימי המעשה? ומהו סוד ה'ריקוד' שנרמז ב"כשם שאני רוקד כנגדך"?

— א —

מדוע מודיעים לנו מהו השכר?

"וְהָיָה מִדֵּי חֹדֶשׁ בְּחֹדְשׁוֹ, וּמִדֵּי שָׁבַת בְּשַׁבְּתוֹ, יָבוֹא כָּל בָּשָׂר לְהִשְׁתַּחֲוֹת לִפְנֵי גו'".¹

וְצָרִיךְ לְהִבִּין הָעֲנָן בְּזֶה.

וגם - מהו אָמְרוֹ "יָבוֹא כָּל בָּשָׂר גו'", "בָּשָׂר" דִּיקָא?

וְיֻבֵּן עַל פִּי הַמַּבָּאֵר בַּמָּאמָר שֶׁל רַבְּנֵנוּ הַזֶּקֶן², שֶׁמִּקְדִּים תְּחִלָּה לְבָאֵר מֵאֲמָר רַבּוֹתֵינוּ זְכָרֵנוֹם לְבִרְכָּהּ³ "שֶׁכֶּר מִצְוָה מִצְוָה". וּבְכָלל צָרִיךְ לְהִבִּין מַהוּ הָעֲנָן שֶׁהַתּוֹרָה הַבְּטִיחָה שֶׁכֶּר בְּעוֹלָם הַבָּא? דְּלִכְאוֹרָה הִיא טוֹב יוֹתֵר שְׁלֹא הִיוּ יוֹדְעִים כָּלל מֵעַנָּן הַשֶּׁכֶּר, כִּדִּי שְׁלֹא תִהְיֶה הָעֲבוּדָה "עַל מְנַת לְקַבֵּל פָּרֶס"⁴!

— ב —

העלייה באה על ידי ה"חרישה" בימי המעשה

אָף הָעֲנָן הוּא, שֶׁהִידִיעָה אוֹדוֹת הַשֶּׁכֶּר נוֹגַעַת לְעֲבוּדָה עֲצֻמָּה, כִּינֵן שֶׁמֶהֱשֶׁכֶּר מוֹבֵן כִּיצַד צָרִיךְ לִהְיוֹת אִפֵּן הָעֲבוּדָה.

וְהָעֲנָן בְּזֶה, דְּהֵנָּה, עֲנָן הַשֶּׁכֶּר בְּעוֹלָם הַבָּא הוּא עֲלִית הַנִּשְׁמוֹת בְּגֵן עֵדֶן דְּרַךְ הָעֵמּוּד כו'⁵ [הֵינֵנוּ] הָעֵמּוּד שֶׁבִּין גֵּן עֵדֶן הַתַּחְתּוֹן לְגֵן עֵדֶן הָעֲלִיּוֹן, שֶׁבוֹ וְעַל יְדוֹ עוֹלָם הַנִּשְׁמוֹת מִגֵּן עֵדֶן הַתַּחְתּוֹן לְגֵן עֵדֶן הָעֲלִיּוֹן].

וּבְדִגְמַת זֶה הוּא עֲנָן הָעֲלִיָּה בְיוֹם הַשַּׁבָּת. וְכִדִּי שֶׁתּוּכַל לִהְיוֹת עֲלִיָּה זוֹ, צָרִיכָה לִהְיוֹת

כָּללוֹת הָעֲבוּדָה דְּשֵׁשֶׁת יְמֵי הַמַּעֲשֶׂה. כִּמּוֹ שֶׁכְּתוּב⁷: "שֵׁשֶׁת יָמִים תַּעֲבֹד גו' בְּחָרִישׁ וּבִקְצִיר".

כִּידוּעַ שְׁעָנָן הַחֲרִישָׁה הוּא "לְרַפּוּי אֲרַעָא" [לְהַרְפוֹת אֶת הַקָּרְקַע], וְרַק לְאַחֲרֵי זֶה יָכוֹל לִהְיוֹת עֲנָן הַזְרִיעָה, שֶׁעַל יְדֵי זֶה תִּהְיֶה אַחֵר כֶּף הַצְמִיחָה כו'.

וְכֵן הוּא בְּעֲבוּדַת הָאָדָם, שֶׁצָּרִיךְ "לְרַפּוּי אֲרַעָא" הוּא הַגּוֹף. לְהַכְנִיעַ אוֹתוֹ שְׁלֹא יִמְשֹׁךְ אַחֵר תַּעֲנוּגֵי עוֹלָם הַזֶּה, עַל יְדֵי זֶה שֶׁבְּכָל דְּבַר יַעֲשֶׂה הַפֶּה רָצוֹן הַגּוֹף כו'.

וְלְאַחֲרֵי זֶה יִכָּל לִהְיוֹת עֲנָן הַזְרִיעָה, כִּמּוֹ שֶׁכְּתוּב⁸: "אוֹר זְרוּעַ לְצִדִּיק", דְּקָאִי [זֶה מִתִּיחַס] עַל הַתּוֹרָה וּמִצְוֹת כְּפִי שֶׁהֵם חֲדוּרִים בְּאַהֲבַת ה'. וְאַחֵר כֶּף נַעֲשֶׂה גַם עֲנָן הַקְצִירָה כו' [שֶׁגַם הִיא עֲבוּדָה מְלֻמָּטָה לְמַעְלָה].

— ג —

בשבת שובתים, אך אחריה צריך שוב "חרישה"

אָמְנָם, כָּל זֶה הוּא בְּשֵׁשֶׁת יְמֵי הַמַּעֲשֶׂה. אֲבָל בְּיוֹם הַשַּׁבָּת כְּתִיב⁹: "בְּחָרִישׁ וּבִקְצִיר תִּשְׁבֹּת", שְׂאֵז אֵין צָרִיךְ בְּעֵנָן הַחֲרִישָׁה כו'.

וְהֵינּוּ, שֶׁמִּצַּד תּוֹסֶפֶת קִדְשַׁת הַשַּׁבָּת, אֵין צָרִיךְ לְשַׁבֵּר אֶת עֲצָמוֹ כו'.

אָף לְאַחֵר הַשַּׁבָּת, צָרִיךְ לְהַתְחִיל עוֹד הַפְּעָם בְּעֲבוּדַת הַחֲרִישָׁה "לְרַפּוּי אֲרַעָא", כִּדִּי שִׁיּוּכַל לַעֲלוֹת וּלְהַתְפַּלֵּל בַּמַּדְרָגָה עֲלִיּוֹנָה עוֹד יוֹתֵר בְּשַׁבָּת שְׁלֹאֲחֲרֵי זֶה.

וְכִמּוֹ בְּעוֹלָם הַבָּא, שֶׁתִּמִּיד מִתְעַלָּה הַנִּשְׁמָה בְּעֲלִיָּה אַחֵר עֲלִיּוֹ.

1. הפטרת ראש חודש.
2. מאמרי אדמו"ר הזקן הקצרים עמוד קסא.
3. אבות פרק ד משנה ב.
4. אבות פרק א משנה ג.
5. ראה זוהר חלק א ריט, א. חלק ב ריא, א.
6. תורה אור מגילת אסתר ק, ב.

7. תישא לד, כא.
8. תהלים צז, יא.
9. תישא שם.

"רוקד כנגדך - ואיני יכול לנגוע"

וזהו גם מה שאומרים בקדוש לְבָנָה: "כִּשְׁם שְׁאִי רוֹקֵד כְּנֶגְדְּךָ, וְאִינִי יָכוֹל לִנְגֹעַ בָּךְ".

שָׁזָהוּ כְּמִשָּׁל שְׁנַיִם שְׂרוּקִידִים זֶה כְּנֶגֶד זֶה, שְׂפָאָשֶׁר יִתְקַרְבוּ זֶה לָזֶה לֹא יוּכְלוּ לָרִקֵּד, וְצָרִיכִים לְהִתְרַחֵק זֶה מִזֶּה כְּדֵי לְחַזֵּר וּלְהִתְקַרֵּב כּו'.

וְכֵן הוּא ב'שִׁמְשָׁא' [שִׁמְשׁ] וְסִיְהָרָא' [יָרַח], שְׁבִהֵתְקַרְבוּת ה'סִיְהָרָא' ל'שִׁמְשָׁא' מִתְמַעֵט אוֹרָה. וְכָל מָה שְׁמִתְרַחֶקֶת הָרִי הִיא מִתְגַּדֶּלֶת וְהוֹלֶכֶת, וְאַחֵר כֶּךָ מִתְחִילָה לְהִתְקַרֵּב וּמִתְמַעֵט כּו'.

וְעֵינֵינוּ בַּעֲבוּדַת הָאָדָם, שֶׁמִּצַּד הַקְּרוֹב וְהָעֲלִיָּה דְיוֹם הַשַּׁבָּת, נִרְגָּשׁ אֲצִלוֹ שֵׁשׁ דְּרָגָא נַעֲלִית יוֹתֵר שְׁאִינוּ יָכוֹל לְהִגִּיעַ אֵלֶיהָ. וְזָהוּ שְׁ"אִינִי יָכוֹל לִנְגֹעַ בָּךְ", כִּי "לִית מַחְשְׁבָה תְּפִיסָא בֵּיה" [אֵין הַמַּחְשְׁבָה יִכְוֹלָה 'לְתַפֵּס' בּוֹ].

וְלָכֵן צָרִיךְ לְחַזֵּר וּלְבַטֵּל אֶת עֲצָמוֹ כּו', "לְרַפּוּי אֲרַעָא", כְּדֵי שֶׁעַל יְדֵי זֶה יוּכַל לְהִתְעַלּוֹת לְמִדְרָגָה נַעֲלִית יוֹתֵר.

— ז —

תכלית העבודה היא לפעול

גם ב"בשר"

וְזָהוּ "וְהָיָה מִדֵּי חֹדֶשׁ בְּחֹדֶשׁוֹ, וּמִדֵּי שַׁבָּת בְּשַׁבְּתוֹ,

יָבוֹא כָּל בְּשָׂר גּו'".

דְּהֵנָּה, תְּכַלִּית הָעֲבוּדָה הִיא לְפַעֵל שְׁגָם גְּשָׁמִיּוֹת הָעוֹלָם יִתְעַלֶּה וְיִכְלַל בְּאַלְקוּת. שָׁזָהוּ הַדִּיּוֹק בְּמָה שְׁכָתוֹב "יָבוֹא כָּל בְּשָׂר", "בְּשָׂר" דִּיקָא, שְׁאִפְלוּ הַבְּשָׂר הַגְּשָׁמִי יִתְקַרֵּב לְשָׂרְשׁוֹ וְיָבוֹא לְהִשְׁתַּחֲוֹת לִפְנֵי ה'.

וְעֵינֵינוּ זֶה נַעֲשֶׂה עַל יְדֵי הָעֲבוּדָה בְּמִשָּׁךְ שִׁשְׁתִּי יְמֵי הַמַּעֲשֶׂה בְּעֵינֵינוּ הַחֲרִישָׁה כּו', "לְרַפּוּי אֲרַעָא", לְהַכְנִיעַ אֶת הַגּוּף הַגְּשָׁמִי.

שֶׁעַל יְדֵי זֶה "יָבוֹא" גַּם הַ"בְּשָׂר" הַגְּשָׁמִי "לְהִשְׁתַּחֲוֹת" כּו', שָׁזָהוּ הָעֲלוּי שֶׁנַּעֲשֶׂה בְּיוֹם הַשַּׁבָּת.

"שבת בשבתו" – עלייה נוספת

בכל שבת

אָךְ גַּם לְאַחֲרֵי שֶׁנַּעֲשִׂית הָעֲלִיָּה דְשַׁבָּת עַל יְדֵי הַקִּדְמַת עֲבוּדַת הַחֲרִישָׁה כּו' בְּשִׁשְׁתִּי יְמֵי הַמַּעֲשֶׂה, הֵנָּה פִּינּוֹן שְׁבִשְׁבַת שְׁלֹאֲחֲרֵי זֶה צָרִיכָה לְהִיּוֹת עֲלִיָּה לְמִדְרָגָה נַעֲלִית יוֹתֵר, וְכֵן "מִדֵּי שַׁבָּת בְּשַׁבְּתוֹ" (וְ"מִדֵּי חֹדֶשׁ בְּחֹדֶשׁוֹ"),

לָכֵן מִיד לְאַחֲרֵי הַשַּׁבָּת הַקּוֹדֶמֶת צָרִיכָה לְהִיּוֹת עוֹד הַפְּעָם הָעֲבוּדָה דְשִׁשְׁתִּי יְמֵי הַמַּעֲשֶׂה שְׁלֹאֲחֲרֵי זֶה, "לְרַפּוּי אֲרַעָא" כּו', וְעַל יְדֵי זֶה תִּהְיֶה עֲלִיָּה לְמִדְרָגָה נַעֲלִית יוֹתֵר בְּיוֹם הַשַּׁבָּת שְׁלֹאֲחֲרֵי זֶה.

עושים מנוי, ומקבלים מידי שבוע למייל
מנה חסידית גדושה של

התקשרות

chabadisrael.co.il

חב"ד ישראל • הכתובת שלך לכל עניין יהודי

התועדות • שולחן שבת משפחתי חסידי
רעיון ממאמר חסידות • תמונה מספרת

לחשב הפסד כנגד רווח

רבי אומר: איזו היא דרך ישרה שיכור לו האדם, כל שהיא תפארת לעשייה ותפארת לו מן האדם, והיו זהיר במצוה קלה כבחמורה, שאין אתה יודע מתן שכרן של מצות, והיו מחשב הפסד מצוה כנגד שכרה, ושכר עברה כנגד הפסדה. הסתכל בשלשה דברים, ואין אתה בא לידי עברה, דע מה למעלה ממך, עין רואה ואזן שומעת, וכל מעשיך בספר נכתבים.

(פרק ב, משנה א)

"הווי מחשב הפסד מצווה כנגד שכרה". כדי לייקר את המצוות, צריך להתבונן בעתיד ולהבין כי עבור המצוות אולי מפסידים בהווה אבל אלו דברים גשמיים שהם חולפים, ואילו השכר שזוכים לו הוא שכר נצחי. ובמיוחד לפי מה שמבואר בפנימיות התורה, ששכר המצווה הוא ההתקשרות בקדוש ברוך הוא עצמו. ולכן כל מה שמפסידים על קיום מצווה, אין לו שום ערך יחסית לשכר שמקבלים תמורת קיום המצווה.

וכך גם לצד השני, של "שכר עבירה כנגד הפסדה". התגמול שזוכים לו בעבירה הוא ההנאה ומימוש התאוה, אך בסופו של דבר מפסידים מכך. כמו שאומר הפסוק: "נופת תיטופנה שפתי זרה, ואחריתה מרה כלענה". וכשם שהשכר על קיום מצווה הוא נצחי, כך ההפסד על עשיית עבירה הוא נצחי, ולכן אין שום ערך למה שמרוויחים מעבירה לעומת ההפסד שנוחלים.

לכן, רבי שמעון בן נתנאל שהיה "ירא חטא" אומר שהדרך הטובה שידבק בה האדם היא להיות "הרואה את הנולד". ירא חטא הוא מי שמתבונן בעתיד ומבין שעל ידי עבירה פוגמים לתמיד בהתקשרות בקדוש ברוך הוא. כאשר מתבוננים בכך ומבינים זאת, אז נהיים "יראי חטא" - שלא חוששים מעונש וכדומה, אלא מהחטא עצמו. וכך, על אף הקושי הגדול, נזהרים מכל דבר, לא רק מעבירות של תורה אלא אפילו מדקדוק קל של דברי סופרים, וגם דברים שלפנים משורת הדין, ואפילו דברים שהם "קדש עצמך במותר לך".

(תורת מנחם, כרך ז, עמוד 341)

מיהי ה"רשות" שצריך להיזהר בה?

הווי זהירין ברשות. שאין מקרבין לו לאדם אלא לצורך עצמן, נראין כאוהבין בשעת הנאתן, ואין עומדין לו לאדם בשעת דחקו. (פרק ב, משנה ג)

"רשות" הם ה"שליטים" שבאדם, שאלו הם השכל והרגשות שלו. משמעות האמרה "הווי זהירין ברשות" היא שהאדם מוכרח וזקוק לשלטונם אבל עליו להיות זהיר בהם. משום שלפעמים מתאווים המוח והלב לדבר בלתי רצוי, ואז על האדם לדעת שלמרות שזה לא לטובתו, למרות שמפתים אותו לחשוב כך - הם כביכול "מקרבין לו לאדם" ו"נראין כאוהבין", אבל האמת היא שזה "לצורך עצמן" ו"הנאתן" בלבד.

עוד משמעות היא ש"רשות" היא השלטון של היצר הרע. אחת מתחבולות היצר הרע היא להופיע כאילו הוא רוצה בטובתו של האדם ואוהב אותו ומסכים עם כל צעד שלו, וכך לוכד את האדם ברשתו עד שמסית אותו לדברים אסורים רחמנא ליצלן. וכאן אומרת לנו המשנה: "הווי זהירין ברשות", שהאדם צריך להתעסק עם היצר הרע כדי להפוך אותו לטוב, אך עליו לעשות זאת מתוך זהירות יתירה.

משמעות שלישית היא ש"רשות" היא היצר הטוב. וכוונת הדברים היא שבמקרים מסוימים אין לציית אפילו ל"רשות" זו. וזאת במקרים שנדרשת מיהודי עבודה של מסירות נפש, שמעל כל שיקול של שכל, אפילו שכל של קדושה.

(ביאורים לפרקי אבות, כרך א, עמוד 95)

יום שישי

ל ניסן, יום ראשון של ראש חודש

• היום הוא יום האחרון בו ניתן לברך 'ברכת האילנות', מי שטרם בירך יזדרז לעשות זאת היום.

שחרית

• היום ומחר יש להשתדל במיוחד להתפלל שחרית במניין, כדי לומר הלל עם הציבור.¹ ומי שמאחר לתפילה בציבור, לא יאמר את ההלל עם הציבור אלא לפי סדר התפילה.²

• באמירת ההלל, גם היחיד מברך בעצמו את ברכות ההלל ("לקרוא את ההלל" ו"מלך מהולל בתשבחות"). ובתפילה בציבור, יזדרז לברך בחשאי קודם ברכת החזן.³

• אם שומע באמצע אמירת הלל של ראש חודש, קדיש וכדומה, ההיתר להפסיק ולענות הוא רק לאותם דברים שמותר להפסיק עבורם באמצע ברכות קריאת שמע.⁴

• אחרי אמירת "אשרי" "ובא לציון" והחזרת ספר התורה לארון הקודש, חולצים את התפילין של רש"י ומניחים תפילין של רבינו תם. קוראים בהן קריאת שמע, פרשות "קדש" "והיה כי יביאך" ושש זכירות (ואת השיעורים היומיים לומדים אחרי סיום כל התפילה).⁵ אחר כך חולצים את התפילין ומתפללים מוסף.

• הרבי נהג להתפלל מוסף בלי להלביש בחזרה את הזרוע בשרוול אחרי חליצת התפילין.

• החזן לא מסיים "ובא לציון" בקול רם. מכיוון שיש הפסקה ארוכה בין הכנסת ספר התורה לארון הקודש לבין אמירת חצי קדיש שלפני מוסף, החזן צריך לומר מזמור תהלים כלשהו לפני אמירת הקדיש,⁶ ולפחות את סיומו לומר בקול.⁷

1. 'שערי הלכה ומנהג' או"ח ח"א סי' קיד.

2. רמ"א תכבב. שו"ע אדמו"ר תפחג.

3. המזכיר הרה"ח ר"ל גרונר בשם הרבי בשם אדמו"ר מהור"י"צ בשם אדמו"ר מהורש"ב. וראה כף-החיים סי' תכב ס"ק לח.

4. ספר-המנהגים עמ' 36. שיחות-קודש תשמ"א ח"ד ס"ע 322.

5. 'התקשרות' גיליון תמא. וש"נ.

6. ספר-המנהגים עמ' 36.

7. ספר-המאמרים (ליקוט) לכ"ק אדמו"ר מהורש"ב, ח"ב עמ' שטו. אג"ק כ"ק אדמו"ר נשיא דורנו ח"כ עמ' רפג.

8. ע"פ קצות השולחן סי' טז בבדי השולחן ס"ק ו, ספר המנהגים עמ' 6.

יעלה ויבוא

• מי ששכח לומר "יעלה ויבוא" בתפילת שחרית או מנחה היום ומחר:

• אם נזכר מיד אחרי שאמר את שם השם בסיום ברכת "המחזיר שכינתו לציון", יאמר "למדני חוקיך", ואז יאמר "יעלה ויבוא" ואחר כך ימשיך ויאמר "ותחזינה".⁹

• ואם נזכר אחרי שכבר סיים את הברכה, יאמר "יעלה ויבוא" וימשיך בברכת מודים.

• ואם נזכר אחרי שכבר התחיל "מודים", חוזר לברכת "רצה".

• ואם נזכר אחרי שאמר את שם השם של סיום ברכת מודים או שים שלום, לפני שחוזר לברכת רצה משלים ואומר "[ברוך אתה ה'] למדני חוקיך", ואז חוזר לברכת רצה.

• ואם נזכר אחרי שאמר את "יהיו לרצון" השני בסיום שמונה עשרה, חוזר ומתפלל שוב (בלי לומר "ה' שפתיי תפתח"), או שייגש חזן ויתפלל את חזרת הש"ץ.

• ו[בשחרית] אם נזכר אחרי שהתפלל מוסף, אינו חוזר.¹⁰

• ו[במנחה] אם נזכר בתפילת ערבית - לאחר תפילת שמונה עשרה של ערבית יאמר מזמור תהלים ואחר כך יתפלל שוב את תפילת שמונה עשרה. אם מדובר בערבית של ליל ב' של ראש חודש - יכוון במחשבתו שזו תפילת תשלומין, ואם מדובר בערבית של מוצאי ראש חודש - יכוון במחשבתו שזו תפילת נדבה.¹¹

שבת קודש

א אייר - יום שני של ראש חודש

• מוציאים שני ספרי תורה. בספר הראשון קוראים בפרשיות תזריע-מצורע. אחר כך מניחים את הספר השני על הבימה, אומרים חצי קדיש, ומגביהים וגוללים את הספר הראשון. אחר כך קוראים בספר השני למפטיר את הקריאה לשבת וראש חודש, ולאחר מכן מגביהים וגוללים.

9. ריטב"א תענית גב, ד"ה ושמעתי. כף-החיים סי' קיד ס"ק כח. לוח כולל-חב"ד ליל א' דחומ"ס.

10. שו"ע אדמו"ר סי' קכו ס"ג.

11. לוח כולל-חב"ד בדר"ח מרחשון.

- יצרת", או הזכיר במשהו את מוסף ראש חודש, אף אם סיים בטעות "מקדש השבת" כמו בכל שבת - לא צריך לחזור ולתקן¹³.
- אחרי התפילה עורכים קידוש והתוועדות בבית הכנסת¹⁴.
- במנחה לא אומרים "צדקתך".
- לאחר תפילת מנחה קוראים את פרק שני בפרקי אבות.

13. לוח כולל-חב"ד (מקור דין זה - בברכי-יוסף תצ"ק ח, שו"ת תשובה-מאהבה ח"א סי' קס, חכמת-שלמה סו"ס תכה, ליקוטי מהרי"ח (בדפוס המקורי - ח"ב דף צו ע"ב).
14. היום יום, ל ניסן. 'התוועדות' תש"נ ח"ג עמ' 383.

- קוראים את הפטרת שבת ראש חודש "השמיים כיסא". אם טעה וקרא הפטרה אחרת ונזכר אחר אמירת הברכות, חוזר וקורא את הפטרת שבת ראש חודש בלי ברכה¹².
- לא אומרים "אב הרחמים".
- במוסף אומרים "אתה יצרת". מי שטעה ואמר "תקנת שבת" כמו בשבת רגילה - אם נזכר לפני סיום תפילת שמונה עשרה, חוזר ל"אתה יצרת"; ואם נזכר אחרי שסיים, חוזר ומתפלל שמונה עשרה. ואם אמר את ברכת "אתה

12. לוח כולל-חב"ד, פרשת מקץ (וראה עוד בזה בס' קצות-השולחן, בבדי-השולחן סו"ס פח).

ב אייר

תקצ"ד

נולד אדמו"ר מהר"ש, רבי שמואל, בנו השביעי והצעיר של אדמו"ר הצמח צדק. אביו אמר שהוא קרוי על שם נושא מים מפולוצק, ובפעם אחרת אמר ששמואל הנביא ביקש שיקראו לילד על שמו.

תש"ב

החלה בחשאי כתיבת ספר התורה לקבלת פני משיח. סיומה התעכב שנים רבות, עד ט' בשבט תש"ל.

תשט"ז

אירע הטבח הנורא בבית הספר למלאכה בכפר חב"ד, בו ארבעה תלמידים ומדריך, הי"ד, נרצחו על ידי מחבלים.

ו אייר

תנש"א

הרבי הכריז בהתוועדות ש"הדרך הישרה" להבאת הגאולה היא בלימוד תורה אודות ענייני הגאולה והמשיח.

א אייר

תקמ"ח

נפטר הרב הקדוש רבי מנחם מענדל מויטבסק. בצעירותו שהה אצל הבעל שם טוב פעמיים, ואחר כך היה מראשוני תלמידי המגיד ממזריטש. אחרי הסתלקות המגיד, התיישב בעיירה הורודוק שליד ויטבסק וכיהן כנשיא תנועת החסידות ברוסיה הלבנה.

בשנת תקל"ז עלה לארץ הקודש בראש עליית החסידים והתיישב בצפת, אך בעקבות הצקות עבר לטבריה. בטבריה הקים בית כנסת מפואר, ותושבי העיר שהיו רובם ספרדים חלקו לו כבוד גדול.

רבי מנחם מענדל היה עניו מאד, ואת אגרותיו היה חותם במילים "השפל באמת". לפני הסתלקותו ציווה לאלו שעמדו לידו לצאת מהחדר, באומרו: "כי הנה השם ניצב עליי". כעבור שעה יצאה נשמתו בקדושה, ונטמן בטבריה.

תשל"ו

הרבי בחר בשישה פסוקים ומאמרי חז"ל לשינון עבור ילדי ישראל. עוד שישה פסוקים הוסיף הרבי בל"ג בעומר. הרבי ביקש שכל ילד יהודי ישנן את שנים עשר הפסוקים בעל פה ויחזור עליהם בכל עת, והסביר את החשיבות של פסוקים אלו גם ככוחם לשמור על עם ישראל.

שניים מקרא ואחד תרגום

מוקדש לע"נ הרה"ת ר' מנחם מענדל הכהן ב"ר הרה"ת יהושע זעליק
הכהן ע"ה ומרת גאלדא בת הרה"ת מרדכי ירחמיאל חיים לימא ע"ה

הכהן ומהרה: ואם-לא תמצא ידה די שה ולקחה
שפיתרים או שני בני יונה אחד לעלה ואחד לחפאת
וכפר עליה הכהן ומהרה: ואם לא תשפח ידה כמסת
אמרא ותסב תרין שפנינין או תרין בני יונה חד לעלתא
וחד לחפאתא ויכפר עלה כהנא ותדפי: פ א וידבר יהוה
אל-משה ואל-אהרן לאמר: וידבר יהוה אל-משה
ואל-אהרן לאמר: ומליל יי עם משה ועם אהרן למימר:
ב אדם כיהיה בעור-בשרו שאת או-ספחת או
בהרת והיה בעור-בשרו לנגע צרעת והובא אל-אהרן
הכהן או אל-אחד מבניו הכהנים: אדם כיהיה
בעור-בשרו שאת או-ספחת או בהרת והיה בעור-בשרו
לנגע צרעת והובא אל-אהרן הכהן או אל-אחד מבניו
הכהנים: אגש ארי יהי במשך בסרה עמקא או עדיא או
כהנא ויהי במשך בסרה למכתש סגירו ויתמי לות אהרן
כהנא או לות חד מבנוהי כהנאי: ג וראה הכהן
את-הנגע בעור-הבשר ושער בנגע הפך א לבן ומראה
הנגע עמק מעור בשרו נגע צרעת הוא וראהו הכהן
וממא אתו: וראה הכהן את-הנגע בעור-הבשר ושער
בנגע הפך א לבן ומראה הנגע עמק מעור בשרו נגע
צרעת הוא וראהו הכהן וממא אתו: ויחזי כהנא ית
מכתשא במשך בסרא ושער במכתשא אתהפיד למיתור
ומחזי מכתשא עמיק במשך בסרה מכתש סגירותא הוא
ויחזנה כהנא ויסאב יתה: ד ואם-בהרת לבנה הוא
בעור בשרו ועמק איז-מראה מוהעור ושערה לא-
הפך לבן והסגיר הכהן את-הנגע שבעת ימים:
ואם-בהרת לבנה הוא בעור בשרו ועמק איז-מראה
מוהעור ושערה לא-הפך לבן והסגיר הכהן את-הנגע
שבעת ימים: ואם כהנא חנא היא במשך בסרה ועמיק
לית מחזקה מן משכא ושערא לא אתהפיד מיתור ונסגר
כהנא ית מכתשא שבעא יומין: ה וראהו הכהן ביום
השביעי והנה הנגע עמד בעיניו לא-פשה הנגע בעור
והסגירו הכהן שבעת ימים שנית: וראהו הכהן ביום
השביעי והנה הנגע עמד בעיניו לא-פשה הנגע בעור
והסגירו הכהן שבעת ימים שנית: ויחזנה כהנא ביום
שביעא וקא מכתשא קם פד תהו לא אוסף מכתשא

א וידבר יהוה אל-משה לאמר: וידבר יהוה אל-משה
לאמר: ומליל יי עם משה למימר: ב דבר אל-בני
ישראל לאמר אשה כי תזרע וילדה זכר וממאה
שבעת ימים כימי נדת דותה תטמא: דבר אל-בני
ישראל לאמר אשה כי תזרע וילדה זכר וממאה שבעת
ימים כימי נדת דותה תטמא: מלל עם בני ישראל
למימר אתמא ארי תעדי ותליד דבר ותהי מסאבא שבעת
יומין כיומי רחוק סוכתה תהי מסאבא: ג וביום השמיני
ימול בשר ערלתו: וביום השמיני ימול בשר ערלתו:
וביום תמינא יגזר בסרא דערלתה: ד ושלשים יום
ושלשת ימים תשב בדמי טהרה בכל-קדש לא-תנע
ואל-המקדש לא תבא עד-מלאת ימי טהרה: ושלשים
יום ושלשת ימים תשב בדמי טהרה בכל-קדש לא-תנע
ואל-המקדש לא תבא עד-מלאת ימי טהרה: ותלתין
ותלתא יומין תיתב בדם דכו בקל קודשא לא תקרב
ולמקדשא לא תעול עד משלם יומי דכותה: ה ואם-
נקבה תלד וממאה שבעים בנדתה ושלשים יום וששת
ימים תשב על-דמי טהרה: ואם-נקבה תלד וממאה
שבעים בנדתה ושלשים יום וששת ימים תשב על-דמי
טהרה: ואם נקובתא תליד ותהי מסאבא ארבעה עשר
כרחוקה ושתיין ושפא יומין תיתב על דם דכו:
ו ובמלאת ימי טהרה לבן או לבת תביא בבש
כושנתו לעלה וביונה אורת לחפאת אל-פתח
אהל-מועד אל-הכהן: ובמלאת ימי טהרה לבן או
לבת תביא בבש כושנתו לעלה וביונה אורת לחפאת
אל-פתח אהל-מועד אל-הכהן: ובמשלם יומי דכותה
לכרא או לברתא תיתי אמר בר שתה לעלתא ובר יונה
או שפנינא לחפאתא לתרע משפן זמנא לות כהנא:
ו והקריבו לפני יהוה וכפר עליה וטהרה ממקד דמיה
זאת תורת הילדת לזכר או לנקבה: והקריבו לפני יהוה
וכפר עליה וטהרה ממקד דמיה זאת תורת הילדת לזכר
או לנקבה: ויקרבנה קדם יי ויכפר עלה ותדפי מסובבת
דמקא דא אורייתא דילדתא לדוכרא או לנקובתא:
ח ואם-לא תמצא ידה די שה ולקחה שפיתרים או
שני בני יונה אחד לעלה ואחד לחפאת וכפר עליה

וְיִסְגְּרָנָה כְּהֵנָּה שְׂבָעָה יוֹמִין תִּגְנֹנֹת: וְיִרְאֶה
הַכֹּהֵן אֹתוֹ בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שְ�נִיתָ וְהִנֵּה כַּהֵן הַגֵּנֶעַ
וְלֹא־פָשָׁה הַגֵּנֶעַ בְּעוֹר וְיִטְהַר הַכֹּהֵן מִסִּפְחַת הָוָה
וְכִבֵּם בְּגָדָיו וְיִטְהַר: וְיִרְאֶה הַכֹּהֵן אֹתוֹ בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שְ�נִיתָ
וְהִנֵּה כַּהֵן הַגֵּנֶעַ וְלֹא־פָשָׁה הַגֵּנֶעַ בְּעוֹר וְיִטְהַר הַכֹּהֵן
מִסִּפְחַת הָוָה וְכִבֵּם בְּגָדָיו וְיִטְהַר: וַיַּחְזִי כְּהֵנָּה יְתֵהּ בַּיּוֹמָה
שְׂבִיעֵצָה תִּגְנֹנֹת וְהָאֵם עֲמִיא מִכְתָּשָׁא וְלֹא אוֹסֵף מִכְתָּשָׁא
בְּמִשְׁפָּא וַיִּדְכֶנָּה כְּהֵנָּה עֲדִיתָא הִיא וַיַּצְבֵּעַ לְבוּשֹׁהִי
וַיִּדְכֵּי: וְאִם־פָּשָׁה תִּפְשָׁה הַמִּסְפַּחַת בְּעוֹר אַחֲרֵי
הָרֵאָתוֹ אֶל־הַכֹּהֵן לְטַהֲרָתוֹ וְנִרְאָה שְׁנִיתָ אֶל־הַכֹּהֵן:
וְאִם־פָּשָׁה תִּפְשָׁה הַמִּסְפַּחַת בְּעוֹר אַחֲרֵי הָרֵאָתוֹ אֶל־הַכֹּהֵן
לְטַהֲרָתוֹ וְנִרְאָה שְׁנִיתָ אֶל־הַכֹּהֵן: וְאִם אוֹסֵף תוֹסֵף
עֲדִיתָא בְּמִשְׁפָּא כְּתֵר דְּאַתְחָזִי לְכְּהֵנָּה לְדִכּוּתָהּ וַיִּתְחָזִי
תִּגְנֹנֹת לְכְּהֵנָּה: ה וְיִרְאֶה הַכֹּהֵן וְהִנֵּה פָשָׁתָה הַמִּסְפַּחַת
בְּעוֹר וְטִמְאָה הַכֹּהֵן צִרְעַת הוּא: וְיִרְאֶה הַכֹּהֵן וְהִנֵּה
פָשָׁתָה הַמִּסְפַּחַת בְּעוֹר וְטִמְאָה הַכֹּהֵן צִרְעַת הוּא: וַיַּחְזִי
כְּהֵנָּה וְהָאֵם אוֹסֵפֶת עֲדִיתָא בְּמִשְׁפָּא וַיִּסְאַכְנָה כְּהֵנָּה
סְגִירוּתָא הִיא: פ ט גֵּנֶעַ צִרְעַת כִּי תִהְיֶה בְּאֶדָם וְהוּכָא
אֶל־הַכֹּהֵן: גֵּנֶעַ צִרְעַת כִּי תִהְיֶה בְּאֶדָם וְהוּכָא אֶל־הַכֹּהֵן:
מִכְתָּשׁ סְגִירוֹ אֲרִי תְּחִי בְּאֶנְשָׁא וַיִּתְחִי לֹת כְּהֵנָּה: י וְיִרְאֶה
הַכֹּהֵן וְהִנֵּה שְׂאֵת־לִבְנָה בְּעוֹר וְהִיא הַפֶּכֶה שְׁעֵר לִבְנָה
וּמִחִית בְּשָׂר חִי בְשִׂאָתָּה: וְיִרְאֶה הַכֹּהֵן וְהִנֵּה שְׂאֵת־לִבְנָה
בְּעוֹר וְהִיא הַפֶּכֶה שְׁעֵר לִבְנָה וּמִחִית בְּשָׂר חִי בְשִׂאָתָּה: וַיַּחְזִי
כְּהֵנָּה וְהָאֵם עֲמִיא חוּרָא בְּמִשְׁפָּא וְהִיא הַפֶּכֶת שְׁעֵר לַחֲתוּר
וְרִשָּׁם בְּסָרָא חִיתָא עֲעֻמְקָתָא: יא צִרְעַת נוֹשֶׁנֶת הוּא
בְּעוֹר בְּשָׂרוֹ וְטִמְאָה הַכֹּהֵן לֹא יִסְגְּרָנָה כִּי טִמְאָה הוּא:
צִרְעַת נוֹשֶׁנֶת הוּא בְּעוֹר בְּשָׂרוֹ וְטִמְאָה הַכֹּהֵן לֹא יִסְגְּרָנָה
כִּי טִמְאָה הוּא: סְגִירוֹת עֲמִיאָה הִיא בְּמִשְׁפָּא בְּסָרָה וַיִּסְאַכְנָה
כְּהֵנָּה לֹא יִסְגְּרָנָה אֲרִי מִסָּבָה הוּא: יב וְאִם־פָּרוּחַ תִּפְרַח
הַצִּרְעַת בְּעוֹר וְכִסְתָּהּ הַצִּרְעַת אֶת כָּל־עוֹר הַגֵּנֶעַ
מִרְאֲשׁוֹ וְעַד־רִגְלָיו לְכָל־מִרְאֵה עֵינֵי הַכֹּהֵן: וְאִם־פָּרוּחַ
תִּפְרַח הַצִּרְעַת בְּעוֹר וְכִסְתָּהּ הַצִּרְעַת אֶת כָּל־עוֹר הַגֵּנֶעַ
מִרְאֲשׁוֹ וְעַד־רִגְלָיו לְכָל־מִרְאֵה עֵינֵי הַכֹּהֵן: וְאִם מִסְגָּא
תִּסְגִּי סְגִירוּתָא בְּמִשְׁפָּא וְתִפְסִי סְגִירוּתָא יֵת כָּל מִשְׁפָּחָה
מִכְתָּשָׁא מִרִישָׁה וְעַד רִגְלוֹהִי לְכָל חִיזוֹ עֵינֵי כְּהֵנָּה:
יג וְיִרְאֶה הַכֹּהֵן וְהִנֵּה כִסְתָּהּ הַצִּרְעַת אֶת־כָּל־בְּשָׂרוֹ

וְיִטְהַר אֶת־הַגֵּנֶעַ כָּלֵו הַפֶּד לִבְנָה טְהוֹר הוּא: וְיִרְאֶה הַכֹּהֵן
וְהִנֵּה כִסְתָּהּ הַצִּרְעַת אֶת־כָּל־בְּשָׂרוֹ וְיִטְהַר אֶת־הַגֵּנֶעַ כָּלֵו
הַפֶּד לִבְנָה טְהוֹר הוּא: וַיַּחְזִי כְּהֵנָּה וְהָאֵם חֲפַת סְגִירוּתָא יֵת
כָּל בְּסָרָה וַיִּדְכֵּי יֵת מִכְתָּשָׁא כָּלָה אֶתְחָפִיד לְמַחְנוֹר דְּכִי
הוּא: יד וְכִיֹּם הָרֵאָתָה בּוֹ בְּשָׂר חִי וְטִמְאָה: וְכִיֹּם הָרֵאָתָה
בּוֹ בְּשָׂר חִי וְטִמְאָה: וְכִיֹּמָה דְּאַתְחָזִי בַּה בְּסָרָא חִיָּה וְהִיא
מִסָּבָה: טו וְיִרְאֶה הַכֹּהֵן אֶת־הַבְּשָׂר חִי וְטִמְאָה הַבְּשָׂר
חִיָּה טִמְאָה הוּא צִרְעַת הוּא: וְיִרְאֶה הַכֹּהֵן אֶת־הַבְּשָׂר חִיָּה
וְטִמְאָה הַבְּשָׂר חִיָּה טִמְאָה הוּא צִרְעַת הוּא: וַיַּחְזִי כְּהֵנָּה יֵת
בְּסָרָא חִיָּה וַיִּסְאַכְנָה בְּסָרָא חִיָּה מִסָּבָה הוּא סְגִירוֹת הוּא:
טז אוֹ כִּי יֵשׁוּב הַבְּשָׂר חִיָּה וְנִהְפֵּד לִלְבָּן וְכָא אֶל־
הַכֹּהֵן: אוֹ כִּי יֵשׁוּב הַבְּשָׂר חִיָּה וְנִהְפֵּד לִלְבָּן וְכָא
אֶל־הַכֹּהֵן: אוֹ אֲרִי יִתְבֵּב בְּסָרָא חִיָּה וַיִּתְחָפִיד לְמַחְנוֹר
וַיִּתְחִי לֹת כְּהֵנָּה: יז וְיִרְאֶה הַכֹּהֵן וְהִנֵּה נִהְפֵּד הַגֵּנֶעַ
לִלְבָּן וְיִטְהַר הַכֹּהֵן אֶת־הַגֵּנֶעַ טְהוֹר הוּא: וְיִרְאֶה הַכֹּהֵן
וְהִנֵּה נִהְפֵּד הַגֵּנֶעַ לִלְבָּן וְיִטְהַר הַכֹּהֵן אֶת־הַגֵּנֶעַ טְהוֹר הוּא:
יח וַיַּחְזִי כְּהֵנָּה וְהָאֵם אֶתְחָפִיד מִכְתָּשָׁא לְמַחְנוֹר וַיִּדְכֵּי כְּהֵנָּה
יֵת מִכְתָּשָׁא דְּכִי הוּא: פ יח וְכָשֵׁר כִּי־יִהְיֶה בּוֹ־בְעֵרוֹ
שְׁחִין וְנִרְפָּא: וְכָשֵׁר כִּי־יִהְיֶה בּוֹ־בְעֵרוֹ שְׁחִין וְנִרְפָּא:
וְכִסְרָא אֲרִי בַּה בְּמִשְׁפָּחָה שְׁחֵנָּה וַיִּתְחָזִי: יט וְהִיא
בְּמִקּוֹם הַשְּׁחִין שְׂאֵת לִבְנָה אוֹ בְּהִרָת לִבְנָה אֶדְמֻדְמַת
וְנִרְאָה אֶל־הַכֹּהֵן: וְהִיא בְּמִקּוֹם הַשְּׁחִין שְׂאֵת לִבְנָה אוֹ
בְּהִרָת לִבְנָה אֶדְמֻדְמַת וְנִרְאָה אֶל־הַכֹּהֵן: וַיַּחְזִי בְּאֶמֶר
שְׁחֵנָּה עֲמִיא חוּרָא אוֹ בְּהִרָת חוּרָא סְמָקָא וַיִּתְחָזִי
לְכְּהֵנָּה: כ וְיִרְאֶה הַכֹּהֵן וְהִנֵּה מִרְאֵה שְׁפָל מִן־הָעוֹר
וְשַׁעֲרָה הַפֶּד לִבְנָן וְטִמְאָה הַכֹּהֵן גֵּנֶעַ־צִרְעַת הוּא בְּשָׁחִין
פְּרָחָה: וְיִרְאֶה הַכֹּהֵן וְהִנֵּה מִרְאֵה שְׁפָל מִן־הָעוֹר וְשַׁעֲרָה
הַפֶּד לִבְנָן וְטִמְאָה הַכֹּהֵן גֵּנֶעַ־צִרְעַת הוּא בְּשָׁחִין פְּרָחָה:
יח וַיַּחְזִי כְּהֵנָּה וְהָאֵם מַחְזָהָ מִכִּיד מִן מִשְׁפָּא וְשַׁעֲרָה
אֶתְחָפִיד לְמַחְנוֹר וַיִּסְאַכְנָה כְּהֵנָּה מִכְתָּשׁ סְגִירוּתָא הִיא
בְּשָׁחֵנָּה סְגִיָּתָא: כא וְאִם יִרְאֶה הַכֹּהֵן וְהִנֵּה אֵין־פֶּה
שְׁעֵר לִבְנָן וְשַׁפְלָה אֵינְנָה מִן־הָעוֹר וְהִיא כַּהֵה וְהַסְגִּירוֹ
הַכֹּהֵן שְׁבַעֵת יָמִים: ואם יִרְאֶה הַכֹּהֵן וְהִנֵּה אֵין־פֶּה
שְׁעֵר לִבְנָן וְשַׁפְלָה אֵינְנָה מִן־הָעוֹר וְהִיא כַּהֵה וְהַסְגִּירוֹ
הַכֹּהֵן שְׁבַעֵת יָמִים: ואם יִחְזֹנָה כְּהֵנָּה וְהָאֵם לִית בַּה שְׁעֵר
תָּוֹר וּמִכִּידָא לִיתְהָא מִן מִשְׁפָּא וְהִיא עֲמִיא וַיִּסְגְּרָנָה כְּהֵנָּה

שבעא יומין: כב ואם־פֶּשֶׁה תִּפְשֶׁה בְּעוֹר וּטְמֵא הִכְתָּן אֹתוֹ גִּנֵּעַ הוּא: ואם־פֶּשֶׁה תִּפְשֶׁה בְּעוֹר וּטְמֵא הִכְתָּן אֹתוֹ גִּנֵּעַ הוּא: ואם אוֹסֵפָא תוֹסֵף בְּמִשְׁכָּא וּיסָאב כְּהֵנָּא יִתֵּה מִכְתָּשָׁא הִיא: כג ואם־תַּחֲתִיתָּה תַעֲמֹד הַבְּהֵרֶת לֹא פִשְׁתָּה צִרְכַּת הַשְּׁחִין הוּא וְטַהְרוּ הַכְּתָן: ואם־תַּחֲתִיתָּה תַעֲמֹד הַבְּהֵרֶת לֹא פִשְׁתָּה צִרְכַּת הַשְּׁחִין הוּא וְטַהְרוּ הַכְּתָן: ואם בְּאַתְרָהָא קָמַת בְּהֵרְתָּא לֹא אוֹסֵפַת רִשָּׁם שְׁחָנָא הִיא וַיִּדְכָּנָה כְּהֵנָּא: ס

שני כר או בִּישׁוּר בִּישׁוּרֵיהּ בְּעוֹר מְכוּת־אֵשׁ וְהִיתָּה מַחִית הַמְכוּה בְּהֵרֶת לִכְנָה אֲדַמְדָּמַת או לִכְנָה: או בִּישׁוּר בִּישׁוּרֵיהּ בְּעוֹר מְכוּת־אֵשׁ וְהִיתָּה מַחִית הַמְכוּה בְּהֵרֶת לִכְנָה אֲדַמְדָּמַת או לִכְנָה: או בְּסָרָא אָרִי יְהִי בְּמִשְׁכָּה כְּנֻזָּה דְנוֹר וְתִהִי רִשָּׁם כְּנֻזָּה כְּהֵנָּא חוֹרָא סְמָקָא או חוֹרָא: כה וְרָאָה אֹתָהּ הַכְּתָן וְהֵנָּה נִהְפֵּד שְׁעוֹר לִכְנָן בַּבְּהֵרֶת וּמִרְאָה עָמָק מוֹי־הַעוֹר צִרְעַת הוּא בְּמִכּוּה פִרְחָה וּטְמֵא אֹתוֹ הַכְּתָן גִּנֵּעַ צִרְעַת הוּא: וְרָאָה אֹתָהּ הַכְּתָן וְהֵנָּה נִהְפֵּד שְׁעוֹר לִכְנָן בַּבְּהֵרֶת וּמִרְאָה עָמָק מוֹי־הַעוֹר צִרְעַת הוּא בְּמִכּוּה פִרְחָה וּטְמֵא אֹתוֹ הַכְּתָן גִּנֵּעַ צִרְעַת הוּא: וַיַּחְזִי יִתֵּה כְּהֵנָּא וְהָא אֲתַהֲפִיף שְׁעוֹר חוֹר בַּבְּהֵרְתָּא וּמִחְזָהָא עָמִיק מִן מִשְׁכָּא סְגִירוּתָא הִיא בְּכֻזָּה סְגִיָּאָה וּיסָאב יִתֵּה כְּהֵנָּא מִכְתָּשׁ סְגִירוּתָא הִיא: כו ואם | וְרָאָה הַכְּתָן וְהֵנָּה אִין־בַּבְּהֵרֶת שְׁעוֹר לִכְנָן וּשְׁפִלָּה אִינְגָּה מוֹי־הַעוֹר וְהוּא כְּהָה וְהַסְגִירוּ הַכְּתָן שְׁבַעַת יָמִים: ואם | וְרָאָה הַכְּתָן וְהֵנָּה אִין־בַּבְּהֵרֶת שְׁעוֹר לִכְנָן וּשְׁפִלָּה אִינְגָּה מוֹי־הַעוֹר וְהוּא כְּהָה וְהַסְגִירוּ הַכְּתָן שְׁבַעַת יָמִים: ואם יַחְזוּהָ כְּהֵנָּא וְהָא לִית בַּבְּהֵרְתָּא שְׁעוֹר חוֹר וּמִכְיָכָא לִיתֵּהָ מִן מִשְׁכָּא וְהִיא עָמִיא וַיִּסְגְּרָהּ כְּהֵנָּא שְׁבַעַת יוֹמִין: כז וְרָאָהּ הַכְּתָן בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי אִם־פֶּשֶׁה תִּפְשֶׁה בְּעוֹר וּטְמֵא הִכְתָּן אֹתוֹ גִּנֵּעַ צִרְעַת הוּא: וְרָאָהּ הַכְּתָן בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי אִם־פֶּשֶׁה תִּפְשֶׁה בְּעוֹר וּטְמֵא הִכְתָּן אֹתוֹ גִּנֵּעַ צִרְעַת הוּא: וַיַּחְזוּהָ כְּהֵנָּא בְּיוֹמָא שְׁבִיעָאָה אִם אוֹסֵפָא תוֹסֵף בְּמִשְׁכָּא וּיסָאב כְּהֵנָּא יִתֵּה מִכְתָּשׁ סְגִירוּתָא הִיא: כח ואם־תַּחֲתִיתָּה תַעֲמֹד הַבְּהֵרֶת לֹא־פִשְׁתָּה בְּעוֹר וְהוּא כְּהָה שְׁאֵת הַמְכוּה הוּא וְטַהְרוּ הַכְּתָן כִּי־צִרְכַּת הַמְכוּה הוּא: ואם־תַּחֲתִיתָּה תַעֲמֹד הַבְּהֵרֶת לֹא־פִשְׁתָּה בְּעוֹר וְהוּא כְּהָה שְׁאֵת הַמְכוּה הוּא וְטַהְרוּ הַכְּתָן כִּי־צִרְכַּת

הַמְכוּה הוּא: ואם בְּאַתְרָהָא קָמַת בְּהֵרְתָּא לֹא אוֹסֵפַת בְּמִשְׁכָּא וְהִיא עָמִיא עָמָק כְּנֻזָּה הִיא וַיִּדְכָּנָה כְּהֵנָּא אָרִי רִשָּׁם כְּנֻזָּה הִיא: כט וְאִישׁ אוֹ אִשָּׁה בִּישׁוּרֵיהּ בּוֹ גִּנֵּעַ בְּרָאשׁ אוֹ בִּזְקוֹן: ואישׁ אוֹ אִשָּׁה בִּישׁוּרֵיהּ בּוֹ גִּנֵּעַ בְּרָאשׁ אוֹ בִּזְקוֹן: וגבר או אֶתְמָא אָרִי יְהִי כִּה מִכְתָּשָׁא בְּרִישָׁא או בְּזָקוֹן: ל וְרָאָה הַכְּתָן אֲתַהֲנֵנֵּעַ וְהֵנָּה מִרְאָהוּ עָמָק מוֹי־הַעוֹר וְכוּ שְׁעוֹר צָהָב דֵּק וּטְמֵא אֹתוֹ הַכְּתָן נִתְקַ הוּא צִרְעַת הָרָאשׁ או הַזָּקוֹן הוּא: וְרָאָה הַכְּתָן אֲתַהֲנֵנֵּעַ וְהֵנָּה מִרְאָהוּ עָמָק מוֹי־הַעוֹר וְכוּ שְׁעוֹר צָהָב דֵּק וּטְמֵא אֹתוֹ הַכְּתָן נִתְקַ הַכְּתָן נִתְקַ הוּא צִרְעַת הָרָאשׁ או הַזָּקוֹן הוּא: וַיַּחְזִי כְּהֵנָּא יִת מִכְתָּשָׁא וְהָא מְחֻזָּהִי עָמִיק מִן מִשְׁכָּא וְכִה שְׁעוֹר סְמָק דַּעֲדָק וּיסָאב יִתֵּה כְּהֵנָּא נִתְקַא הוּא סְגִירוּתָא רִישָׁא או דְקָנָא הוּא: לא וְכִי־רָאָה הַכְּתָן אֲתַהֲנֵנֵּעַ הַנֶּחֱקַ וְהֵנָּה אִין־מִרְאָהוּ עָמָק מוֹי־הַעוֹר וּשְׁעוֹר שְׁחוֹר אִין בּוֹ וְהַסְגִירוּ הַכְּתָן אֲתַהֲנֵנֵּעַ הַנֶּחֱקַ שְׁבַעַת יָמִים: וכִי־רָאָה הַכְּתָן אֲתַהֲנֵנֵּעַ הַנֶּחֱקַ וְהֵנָּה אִין־מִרְאָהוּ עָמָק מוֹי־הַעוֹר וּשְׁעוֹר שְׁחוֹר אִין בּוֹ וְהַסְגִירוּ הַכְּתָן אֲתַהֲנֵנֵּעַ הַנֶּחֱקַ שְׁבַעַת יָמִים: ואִין יַחְזִי כְּהֵנָּא יִת מִכְתָּשׁ נִתְקַא וְהָא לִית מְחֻזָּהִי עָמִיק מִן מִשְׁכָּא וּשְׁעוֹר אָכָם לִית כִּה וַיִּסְגְּרָהּ כְּהֵנָּא יִת מִכְתָּשׁ נִתְקַא שְׁבַעַת יוֹמִין: לב וְרָאָה הַכְּתָן אֲתַהֲנֵנֵּעַ בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי וְהֵנָּה לֹא־פֶשֶׁה הַנֶּחֱקַ וְלֹא־יְהִי בּוֹ שְׁעוֹר צָהָב וּמִרְאָה הַנֶּחֱקַ אִין עָמָק מוֹי־הַעוֹר: וְרָאָה הַכְּתָן אֲתַהֲנֵנֵּעַ בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי וְהֵנָּה לֹא־פֶשֶׁה הַנֶּחֱקַ וְלֹא־יְהִי בּוֹ שְׁעוֹר צָהָב וּמִרְאָה הַנֶּחֱקַ אִין עָמָק מוֹי־הַעוֹר: וַיַּחְזִי כְּהֵנָּא יִת מִכְתָּשָׁא בְּיוֹמָא שְׁבִיעָאָה וְהָא לֹא אוֹסֵף נִתְקַא וְלֹא יְהִי כִה שְׁעוֹר סְמָק וַיַּחְזִי נִתְקַא לִית עָמִיק מִן מִשְׁכָּא: לג וְהִתְגַּלַּח וְאֲתַהֲנֵנֵּעַ לֹא יִגְלַח וְהַסְגִירוּ הַכְּתָן אֲתַהֲנֵנֵּעַ שְׁבַעַת יָמִים שְׁנִית: וְהִתְגַּלַּח וְאֲתַהֲנֵנֵּעַ לֹא יִגְלַח וְהַסְגִירוּ הַכְּתָן אֲתַהֲנֵנֵּעַ שְׁבַעַת יָמִים שְׁנִית: וַיַּחֲזִי כְּהֵנָּא יִתְקַא וְדַעַם נִתְקַא לֹא יִגְלַח וַיִּסְגְּרָהּ כְּהֵנָּא יִתְקַא שְׁבַעַת יוֹמִין תְּנִינִית: לד וְרָאָה הַכְּתָן אֲתַהֲנֵנֵּעַ בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי וְהֵנָּה לֹא־פֶשֶׁה הַנֶּחֱקַ בְּעוֹר וּמִרְאָהוּ אִינְגָּה עָמָק מוֹי־הַעוֹר וְטַהְרוּ אֹתוֹ הַכְּתָן וְכִכָּם בְּגִדָיו וְטַהְרוּ: וְרָאָה הַכְּתָן אֲתַהֲנֵנֵּעַ בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי וְהֵנָּה לֹא־פֶשֶׁה הַנֶּחֱקַ בְּעוֹר וּמִרְאָהוּ אִינְגָּה עָמָק מוֹי־הַעוֹר וְטַהְרוּ אֹתוֹ הַכְּתָן וְכִכָּם בְּגִדָיו וְטַהְרוּ: וַיַּחְזִי כְּהֵנָּא יִתְקַא בְּיוֹמָא שְׁבִיעָאָה וְהָא לֹא

בְּמִרְאָה צִרְעַת עוֹר בְּשָׂר׃ וַיִּחְזִי יְתֵה פִתְּנָה וְהָא עֲמִיק
מִכְתָּשָׁא חוּרָא סְמָקָא בְּקִרְחוּתֶיהָ אוּ בְּגִלוּשׁוּתֶיהָ כְּמִחוּי
סְגִירוּתָא מִשָּׁךְ בְּסָרָא׃ מִד אִישִׁי־צִרְוֹעַ הוּא טָמֵא הוּא
טָמֵא יִטְמָאנוּ חֵהֶן בְּרָאשׁוֹ נִגְעוּ׃ אִישִׁי־צִרְוֹעַ הוּא טָמֵא
הוּא טָמֵא יִטְמָאנוּ חֵהֶן בְּרָאשׁוֹ נִגְעוּ׃ גָּבֵר סְגִיר הוּא
מִסְאֵב הוּא סְאֵבָא וְסֵאבָנָה פִתְנָה בְּרִישָׁה מִכְתָּשָׁה׃
מֵה וְהַצִּרְוֹעַ אֲשֶׁר־בּוֹ הִנֵּנּוּ בְּגָדָיו יִהְיוּ פְרָמִים וְרֵאשׁוֹ
יִהְיֶה פְרוּעַ וְעַל־שָׁפָם יַעֲטֶה וְטָמֵא ׀ טָמֵא יִקְרָא׃
וְהַצִּרְוֹעַ אֲשֶׁר־בּוֹ הִנֵּנּוּ בְּגָדָיו יִהְיוּ פְרָמִים וְרֵאשׁוֹ יִהְיֶה
פְרוּעַ וְעַל־שָׁפָם יַעֲטֶה וְטָמֵא ׀ טָמֵא יִקְרָא׃ וְסִגִּירָא דִּי בַּה
מִכְתָּשָׁא לְבוּשׁוּיָהּ יְהוֹן מְבֻעֵין וְרִישָׁהּ יְהִי פְרִיעַ וְעַל
שָׁפָם פֶּאֶבְלָא יִתְעַשֵּׁף וְלֹא תִסְתַּבֵּן וְלֹא תִסְתַּבֵּן יִקְרִי׃
מִ כָּל־יָמֵי אֲשֶׁר הִנֵּנּוּ בּוֹ יִטְמָא טָמֵא הוּא בְּדָר יֵשֵׁב
מִחוּץ לַמַּחֲנֶה מוֹשְׁבּוֹ׃ כָּל־יָמֵי אֲשֶׁר הִנֵּנּוּ בּוֹ יִטְמָא טָמֵא
הוּא בְּדָר יֵשֵׁב מִחוּץ לַמַּחֲנֶה מוֹשְׁבּוֹ׃ כָּל יוֹמֵי דִי מִכְתָּשָׁא
בַּה יְהִי מִסְאֵב מִסְאֵב הוּא בְּלַחוּדוּהִי יִתֵּב מִבְּרָא
לְמִשְׁרִיתָא מוֹחֲבָה׃ ס מִז וְהַפֶּגֶר כִּי־יִהְיֶה בּוֹ נִגַּע צִרְעַת
בְּבֶגֶד צֹמֶר אוּ בְּבֶגֶד פִּשְׁתִּים׃ וְהַפֶּגֶר כִּי־יִהְיֶה בּוֹ נִגַּע
צִרְעַת בְּבֶגֶד צֹמֶר אוּ בְּבֶגֶד פִּשְׁתִּים׃ וּלְבוּשָׁא אֲרִי יְהִי בַּה
מִכְתָּשׁ סְגִירוֹ בְּלִבוּשׁ עֲמֹר אוּ בְּלִבוּשׁ פִתָּן׃ מֵה אוּ בִשְׁתִּי
אוּ בְעֶרֶב לַפִּשְׁתִּים וְלַצֹּמֶר אוּ בְעוֹר אוּ בְכָל־מְלֹאכֶת
עוֹר׃ אוּ בִשְׁתִּי אוּ בְעֶרֶב לַפִּשְׁתִּים וְלַצֹּמֶר אוּ בְעוֹר אוּ
בְכָל־מְלֹאכֶת עוֹר׃ אוּ בִשְׁתִּי אוּ בְעֶרֶב לַכֹּתֵן וּלְעֶמְרָא
אוּ בְמִשְׁפָּא אוּ בְכָל עֲבִיד מִשָּׁךְ׃ מֵט וְהִיא הִנֵּנּוּ יִרְקֶק ׀
אוּ אֲדָמָדָם בְּבֶגֶד אוּ בְעוֹר אוּ־בִשְׁתִּי אוּ־בְעֶרֶב אוּ
בְכָל־פְּלִיעוֹר נִגַּע צִרְעַת הוּא וְהִרְאָה אֶת־הַכֹּתֵן׃ וְהִיא
הִנֵּנּוּ יִרְקֶק ׀ אוּ אֲדָמָדָם בְּבֶגֶד אוּ בְעוֹר אוּ־בִשְׁתִּי
אוּ־בְעֶרֶב אוּ בְכָל־פְּלִיעוֹר נִגַּע צִרְעַת הוּא וְהִרְאָה
אֶת־הַכֹּתֵן׃ וְהִיא מִכְתָּשָׁא רִזּוֹק אוּ סְמוֹק בְּלִבוּשָׁא אוּ
בְמִשְׁפָּא אוּ בִשְׁתִּי אוּ בְעֶרֶב אוּ בְכָל מֵאֵן דְּמִשָּׁךְ
מִכְתָּשׁ סְגִירוּתָא הוּא וַיִּתְחַזֵּי לְכִתְנָא׃ נ וְרֵאָה חֵהֶן
אֶת־הַנֵּנֶנֶ וְהַסְגִּיר אֶת־הַנֵּנֶנֶ שְׁבַעַת יָמִים׃ וְרֵאָה חֵהֶן
אֶת־הַנֵּנֶנֶ וְהַסְגִּיר אֶת־הַנֵּנֶנֶ שְׁבַעַת יָמִים׃ וַיִּחְזִי כִתְנָה יֵת
מִכְתָּשָׁא וַיִּסְגֵּר יֵת מִכְתָּשָׁא שְׁבַעַת יוֹמִין׃ נֵא וְרֵאָה
אֶת־הַנֵּנֶנֶ בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי כִי־פִשְׁתָּה הִנֵּנֶנֶ בְּבֶגֶד אוּ־
בִשְׁתִּי אוּ־בְעֶרֶב אוּ בְעוֹר לְכָל אֲשֶׁר־יַעֲשֶׂה הָעוֹר

אחת בת־שנתה תמימה ושלשה עשרים סלת מנחה בלילה בשמן ולג אחד שמן: וכיומא תמינא יסב תרין אמרין שלמין ואמרמא תדא פת שפא שלממא ותלתא עסרונין סלתא מנחמא דפילא במשח ולגא חד דמשחא: יא והעמיד הכהן המטהר את האיש המטהר ואתם לפני יהוה פתח אהל מועד: והעמיד הכהן המטהר את האיש המטהר ואתם לפני יהוה פתח אהל מועד: ויקים כהנא דמדכי ית גברא דמדכי ויתהון קדם יי בתרע משכן זמנא: יב ולקח הכהן את־הכבש האחד והקריב אתו לאשם ואת־לג השמן והניף אתם תנופה לפני יהוה: ולקח הכהן את־הכבש האחד והקריב אתו לאשם ואת־לג השמן והניף אתם תנופה לפני יהוה: ויסב כהנא ית אמרא תדא ויקרב יתה לאשמא וית לגא דמשחא וארים יתהון ארמא קדם יי: ג ושחט את־הכבש במקום אשר ישחט את־החטאת ואת־העלה במקום הקדש פִי כְּחַטָּאת האשם הוא לכהן קדש קדשים הוא: ושחט את־הכבש במקום אשר ישחט את־החטאת ואת־העלה במקום הקדש פִי כְּחַטָּאת האשם הוא לכהן קדש קדשים הוא: ויסב ית אמרא באמר די יכוס ית חטאתא וית עלתא באמר קדיש ארי כחטאתא אשמא הוא לכהנא קדש קודשין הוא: ד ולקח הכהן מִדָּם האשם ונתן הכהן על־תנוף אֶזְנוֹ המטהר הימנית ועל־כַּף יָדוֹ הימנית ועל־כַּף יָדוֹ הימנית: ולקח הכהן מִדָּם האשם ונתן הכהן על־תנוף אֶזְנוֹ המטהר הימנית ועל־כַּף יָדוֹ הימנית ועל־כַּף יָדוֹ הימנית: ויסב כהנא מדמא דאשמא ויתן כהנא על רוס אודנא דמדכי דמינא ועל אליון דה דמינא ועל אליון רגלה דמינא: ו ולקח הכהן מִלֵּג השמן ויצק על־כַּף הכהן השמאלית: ולקח הכהן מִלֵּג השמן ויצק על־כַּף הכהן השמאלית: ויסב כהנא מלגא דמשחא ויריק על ידא דכהנא דשמאלא: ו וטבל הכהן את־אצבעו הימנית מן־השמן אשר על־כַּף השמאלית והזה מן־השמן באצבעו שבע פעמים לפני יהוה: וטבל הכהן את־אצבעו הימנית מן־השמן אשר על־כַּף השמאלית והזה מן־השמן באצבעו שבע פעמים לפני יהוה: ויטבול כהנא ית אצבעה דמינא מן משחא די על ידא דשמאלא וידי

צפרין חיון דכין ואשא דארזא וצבע זהורי ואזובא: ה וצה הכהן ושחט את־הצפור האחת אל־כַּף־יְמִינֵהוּ עַל־מִים חיים: וצה הכהן ושחט את־הצפור האחת אל־כַּף־יְמִינֵהוּ עַל־מִים חיים: ויפקד כהנא ויכוס ית צפרא תדא למאן דחסף על מי מבוע: ו את־הצפור החיה יקח אתה ואת־עַץ האזן ואת־שְׁנֵי התולעת ואת־האזב וטבל אותם ואת: הצפר החיה בדם הצפר השחטה על המים החיים: את־הצפור החיה יקח אתה ואת־עַץ האזן ואת־שְׁנֵי התולעת ואת־האזב וטבל אותם ואת: הצפר החיה בדם הצפר השחטה על המים החיים: ית צפרא חיתא יסב יתה וית אשא דארזא וית צבע זהורי וית אזובא ויטבול יתהון וית צפרא חיתא בדמא דצפרא דנכיסא על מי מבוע: ו והזה על המטהר מן־הצרעת שבע פעמים וטהרו ושלח את־הצפור החיה על־פני השדה: והזה על המטהר מן־הצרעת שבע פעמים וטהרו ושלח את־הצפור החיה על־פני השדה: וידי על דמדכי מן סגירותא שבע זמנין וידכנה וישלח ית צפרא חיתא על אפי חקלא: ח וכבש המטהר את־בגדיו וגלח את־כל־שעריו ורחץ במים וטהר ואחר יבוא אל־המחנה וישב מחוץ לאהל שבעת ימים: וכבש המטהר את־בגדיו וגלח את־כל־שעריו ורחץ במים וטהר ואחר יבוא אל־המחנה וישב מחוץ לאהל שבעת ימים: ויצבע דמדכי ית לבושוהי ויגלח ית כל שצרה ויסחי כמיא וידיפי וכתר פן יעול למשחיתא ויתב מברא למשכנה שבקא יומין: ט והיה ביום השביעי יגלח את־כל־שעריו ואת־ראשו ואת־זקנו ואת גבת עיניו ואת־כל־שעריו ויהיה ביום השביעי יגלח את־ראשו ואת־זקנו ואת גבת עיניו ואת־כל־שעריו וכבש את־בגדיו ורחץ את־בשרו במים וטהר: ויהי כיומא שביעאה יגלח ית כל שצרה ית רישה וית דקנה וית גביני עינוהי וית כל שצרה יגלח ויצבע ית לבושוהי ויסחי ית בסרה כמיא וידיפי: י וביום השמיני יקח שְׁנֵי־כִבְשִׁים תמימם וכבשה אחת בת־שנתה תמימה ושלשה עשרים סלת מנחה בלילה בשמן ולג אחד שמן: וביום השמיני יקח שְׁנֵי־כִבְשִׁים תמימם וכבשה

מן משחא באצבעה שבע זמנין קדם יי: ומיתר השמן אשר על־כפו יתן הכהן על־תנוד און המטהר הימנית ועל־בהן ידו הימנית ועל־בהן רגלו הימנית על דם האשם: ומיתר השמן אשר על־כפו יתן הכהן על־תנוד און המטהר הימנית ועל־בהן ידו הימנית ועל־בהן רגלו הימנית על דם האשם: ומשאר משחא די על ידה יתן כהנא על רום אודנא דמדפי דמינא ועל אליון ידה דמינא ועל אליון רגלה דמינא על דמא דאשמא: והנותר בשמן אשר על־כף הכהן יתן על־ראש המטהר וכפר עליו הכהן לפני יהוה: והנותר בשמן אשר על־כף הכהן יתן על־ראש המטהר וכפר עליו הכהן לפני יהוה: ודאשתאר במשחא די על ידא דכהנא יתן על ריש דמדפי וכפר עלוהי כהנא קדם יי: יט ועשה הכהן את־החטאת וכפר על־המטהר מטמאתו ואחר ישחט את־העלה: ועשה הכהן את־החטאת וכפר על־המטהר מטמאתו ואחר ישחט את־העלה: ויעבד כהנא ית חטאתא וכפר על דמדפי מסוכתה ובתר כן יכוס ית עלתא: כ והעלה הכהן את־העלה ואת־המנחה המזבחה וכפר עליו הכהן ומהר: והעלה הכהן את־העלה ואת־המנחה המזבחה וכפר עליו הכהן ומהר: ונסך כהנא ית עלתא וית מנחתא למדבחה וכפר עלוהי כהנא וידידי:

חמישי כא ואם־דל הוא ואין ידו משנת' ולקח כבש אחד אשם לתנופה לכפר עליו ועשרון סלת אחד בלול בשמן למנחה ולג שמן: ואם־דל הוא ואין ידו משנת' ולקח כבש אחד אשם לתנופה לכפר עליו ועשרון סלת אחד בלול בשמן למנחה ולג שמן: ואם מספן הוא ולית ידה מדבקה ויסב אמר חד אשמא לארמא לכפרא עלוהי ועסרונא סלתא חד דפיל במשח למנחה ולגא דמשחא: כב ושתי תרים או שני בני יונה אשר תשיג ידו והיה אחד חטאת והאחד עלה: ושתי תרים או שני בני יונה אשר תשיג ידו והיה אחד חטאת והאחד עלה: ותרין שפנינין או תרין בני יונה די מדבק ידה ויהי חד חטאתא וחד עלתא: כג והביא אתם ביום השמיני לטהרתו אליהבן אל־פתח אהל־מועד לפני יהוה: והביא אתם ביום השמיני לטהרתו אליהבן אל־פתח

אהל־מועד לפני יהוה: וייתי יתהון ביוםא תמינא לדכיותה לות כהנא לתרע משפן זמנא קדם יי: כד ולקח הכהן את־כבש האשם ואת־לג השמן והניף אתם הכהן תנופה לפני יהוה: ולקח הכהן את־כבש האשם ואת־לג השמן והניף אתם הכהן תנופה לפני יהוה: ויסב כהנא ית אמרא דאשמא וית לגא דמשחא וארים יתהון כהנא ארמא קדם יי: כה ושחט את־כבש האשם ולקח הכהן מדם האשם ונתן על־תנוד און המטהר הימנית ועל־בהן ידו הימנית ועל־בהן רגלו הימנית: ושחט את־כבש האשם ולקח הכהן מדם האשם ונתן על־תנוד און המטהר הימנית ועל־בהן ידו הימנית ועל־בהן רגלו הימנית: ויכוס ית אמרא דאשמא ויסב כהנא מדמא דאשמא ויתן על רום אודנא דמדפי דמינא ועל אליון ידה דמינא ועל אליון רגלה דמינא: כו ומן השמן יצק הכהן על־כף הכהן השמאלית: ומן השמן יצק הכהן על־כף הכהן השמאלית: ומן משחא וריק כהנא על ידא דכהנא דשמאלא: כז והזה הכהן באצבעו הימנית מן השמן אשר על־כפו השמאלית שבע פעמים לפני יהוה: והזה הכהן באצבעו הימנית מן השמן אשר על־כפו השמאלית שבע פעמים לפני יהוה: וידי כהנא באצבעה דמינא מן משחא די על ידה דשמאלא שבע זמנין קדם יי: כח ונתן הכהן מן השמן אשר על־כפו על־תנוד און המטהר הימנית ועל־בהן ידו הימנית ועל־בהן רגלו הימנית על־מקום דם האשם: ונתן הכהן מן השמן אשר על־כפו השמאלית שבע פעמים לפני יהוה: וידי כהנא באצבעה דמינא מן משחא די על ידה דשמאלא שבע זמנין קדם יי: ויתן כהנא מן משחא די על ידה דה ועל אליון רגלה דמינא ועל אחר דמא דאשמא: כט והנותר מן השמן אשר על־כף הכהן יתן על־ראש המטהר לכפר עליו לפני יהוה: והנותר מן השמן אשר על־כף הכהן יתן על־ראש המטהר לכפר עליו לפני יהוה: ודישתאר מן משחא די על ידא דכהנא יתן על רישא דמדפי לכפרא עלוהי קדם יי: ל ועשה את־האחד מן־התרים או מן־בני היונה מאשר תשיג ידו: ועשה את־האחד מן־התרים או מן־בני היונה מאשר תשיג ידו:

וְעֶבֶד יְתָ מִדְּמַיִם אֶת־מִיָּדָא אֲנִי מִן־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִדִּי תִדְבֵּק
 יְהִי: לֹא אֶת־אֲשֶׁר־תִּשְׁלֹי יְדֹ אֶת־הָאֶחָד חֲטָאתָ וְאֶת־
 הָאֶחָד עֲלָה עֲלֵה־מִנְּהָ וּכְפָר חֲכֹן עַל־הַמִּשְׁחָה לִפְנֵי
 יְהוָה: אֶת־אֲשֶׁר־תִּשְׁלֹי יְדֹ אֶת־הָאֶחָד חֲטָאתָ וְאֶת־הָאֶחָד
 עֲלָה עֲלֵה־מִנְּהָ וּכְפָר חֲכֹן עַל־הַמִּשְׁחָה לִפְנֵי יְהוָה: יֵת
 דִּי תִדְבֵּק יְהִי יֵת מִדְּמַיִם אֶת־יְדֹ חַד עֲלֵתָא עַל מִנְחָתָא
 וּכְפָר חֲכָנָא עַל דְּמִדְּכִי קָדָם יְיָ: לֹא זֹאת תוֹרַת אֲשֶׁר־בֹּ
 נִנֵּעַ צִרְעַת אֲשֶׁר לֹא־תִשְׁלֹי יְדֹ בְּתַהֲרֹתָ: זֹאת תוֹרַת
 אֲשֶׁר־בֹּ נִנֵּעַ צִרְעַת אֲשֶׁר לֹא־תִשְׁלֹי יְדֹ בְּתַהֲרֹתָ: דֹּא
 אֲוִיֲתָא דִּי בָּהּ מִכְּמַשׁ סְגִירֹ דִּי לֹא תִדְבֵּק יְהִי
 בְּכֹחֹתָ: פ

הִכְתָּה מִן־הַבָּיִת אֶל־פֶּתַח הַבָּיִת וְהַסִּגִּיר אֶת־הַבָּיִת שֶׁבָנֶה יָמִים: וַיִּפְּקוּ כִּהְנֵא מִן בֵּיתָא לְתֵרֵעַ בֵּיתָא וַיִּסְגֵּר יֵת בֵּיתָא שִׁבְעָא יוֹמִין: לֹט וְשֵׁב הִכְתָּה בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי וְרֵאָה וְהִנֵּה פֶשֶׁה הִנֵּנֶע בְּקִירַת הַבָּיִת: וְשֵׁב הִכְתָּה בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי וְרֵאָה וְהִנֵּה פֶשֶׁה הִנֵּנֶע בְּקִירַת הַבָּיִת: וַיְתוּב כִּהְנֵא בְּיוֹמָא שִׁבְעָאָה וַיִּחְזִי וְהָא אוֹסִיפֵת מִכְתָּשָׁא בְּכַתְּלִי בֵּיתָא: מ וַצִּוּהָ הִכְתָּה וְחִלְצוּ אֶת־הָאֲבָנִים אֲשֶׁר בָּהֶן הִנֵּנֶע וְהַשְׁלִיכוּ אֹתָהֶן אֶל־מַחְוִין לְעִיר אֶל־מָקוֹם טָמֵא: וַצִּוּהָ הִכְתָּה וְחִלְצוּ אֶת־הָאֲבָנִים אֲשֶׁר בָּהֶן הִנֵּנֶע וְהַשְׁלִיכוּ אֹתָהֶן אֶל־מַחְוִין לְעִיר אֶל־מָקוֹם טָמֵא: וַיִּפְקֵד כִּהְנֵא וַיִּשְׁלֹפֹן יֵת אֲבָנָא דִּי בָהֶן מִכְתָּשָׁא וַיִּרְמֹן יֵתָּהּ לִמְבָרָא לְקִרְתָּא לְאַתְרֵי מְסָאב: מֵא וְאֶת־הַבָּיִת יִקְצַע מִבֵּית סָבִיב וְשִׁפְכוּ אֶת־הָעֶפֶר אֲשֶׁר הִקְצֹו אֶל־מַחְוִין לְעִיר אֶל־מָקוֹם טָמֵא: וְאֶת־הַבָּיִת יִקְצַע מִבֵּית סָבִיב וְשִׁפְכוּ אֶת־הָעֶפֶר אֲשֶׁר הִקְצֹו אֶל־מַחְוִין לְעִיר אֶל־מָקוֹם טָמֵא: וַיֵּת בֵּיתָא יִקְלֹפֹן מְגִיז סְחוּר סְחוּר וַיִּרְמֹן יֵת עֶפְרָא דִּי קְלִיפּוֹ לִמְבָרָא לְקִרְתָּא לְאַתְרֵי מְסָאב: מֵב וְלִקְחוּ אֲבָנִים אַחֲרוֹת וְהִכְּבִיאוּ אֶל־תַּחַת הָאֲבָנִים וְעֶפֶר אַחֵר יִקַּח וַיִּטֹּחַ אֹת־הַבָּיִת: וְלִקְחוּ אֲבָנִים אַחֲרוֹת וְהִכְּבִיאוּ אֶל־תַּחַת הָאֲבָנִים וְעֶפֶר אַחֵר יִקַּח וַיִּטֹּחַ אֶת־הַבָּיִת: וַיִּסְבֹּן אֲבָנָא אַחֲרֵינִי וַיַּעֲלֹן בְּאַתְרֵי אֲבָנָא וְעֶפֶר אַחֲרֵי יִסֵּב וַיִּשְׁעַ יֵת בֵּיתָא: מֵג וְאִם־יָשׁוּב הִנֵּנֶע וּפְרַח בְּבֵית אַחֵר חִלְץ אֶת־הָאֲבָנִים וְאֶחָרִי הִקְצֹות אֶת־הַבָּיִת וְאֶחָרִי הִטּוּחַ: וְאִם־יָשׁוּב הִנֵּנֶע וּפְרַח בְּבֵית אַחֵר חִלְץ אֶת־הָאֲבָנִים וְאֶחָרִי הִקְצֹות אֶת־הַבָּיִת וְאֶחָרִי הִטּוּחַ: וְאִם יְתוּב מִכְתָּשָׁא וַיִּסְגֵּי בְּבֵיתָא בְּתֵר דִּישְׁלֹפֹן יֵת אֲבָנָא וְכֵתֵר בֶּן יִקְלֹפֹן יֵת בֵּיתָא וְכֵתֵר דִּיתְשַׁע: מֵד וְכֵא הִכְתָּה וְרֵאָה וְהִנֵּה פֶשֶׁה הִנֵּנֶע בְּבֵית צִרְעַת מִמְּאֲרַת הוּא בְּבֵית טָמֵא הוּא: וְכֵא הִכְתָּה וְרֵאָה וְהִנֵּה פֶשֶׁה הִנֵּנֶע בְּבֵית צִרְעַת מִמְּאֲרַת הוּא בְּבֵית טָמֵא הוּא: וַיַּעֲוֹל כִּהְנֵא וַיִּחְזִי וְהָא אוֹסֵף מִכְתָּשָׁא בְּבֵיתָא סְגִירוֹת מְחֻזָּא הִיא בְּבֵיתָא מְסָאב הוּא: מֵה וְנִתְּןָ אֶת־הַבָּיִת אֶת־אֲבָנָיו וְאֶת־עֲצָיו וְאֵת בְּלִיעֶפֶר הַבָּיִת וְהוֹצִיא אֶל־מַחְוִין לְעִיר אֶל־מָקוֹם טָמֵא: וְנִתְּנָ אֶת־הַבָּיִת אֶת־אֲבָנָיו וְאֶת־עֲצָיו וְאֵת בְּלִיעֶפֶר הַבָּיִת וְהוֹצִיא אֶל־מַחְוִין לְעִיר אֶל־מָקוֹם טָמֵא: וַיִּתְרַע יֵת בֵּיתָא יֵת אֲבָנוֹהִי וַיֵּת אַעֲוִיהִי וַיֵּת כֹּל עֶפֶר בֵּיתָא וַיִּפֹּק לִמְבָרָא לְקִרְתָּא לְאַתְרֵי מְסָאב: מו וְהֵבֵא

אֶל־הַבָּיִת כָּל־יְמֵי הַסִּגִּיר אֹתוֹ וַטָּמָא עַד־הָעֶרֶב: וְהָבֵא
אֶל־הַבָּיִת כָּל־יְמֵי הַסִּגִּיר אֹתוֹ וַטָּמָא עַד־הָעֶרֶב: וְדִי־עוֹל
לְבֵיתָא כָּל יוֹמִין דִּי־סִגְרָא יְהִי מִסָּעָב עַד רַמְשָׁא:
מִן וְהִשְׁכַּב בַּבָּיִת יַכְכֵּם אֶת־בְּגָדָיו וְהֵאכֵל בַּבָּיִת יַכְכֵּם
אֶת־בְּגָדָיו: וְהִשְׁכַּב בַּבָּיִת יַכְכֵּם אֶת־בְּגָדָיו וְהֵאכֵל בַּבָּיִת
יַכְכֵּם אֶת־בְּגָדָיו: וְדִי־שָׁכַב בְּבֵיתָא יִצְפֵּעַ יֵת לְבוּשׁוֹהִי
וְדִי־יִכּוֹל בְּבֵיתָא יִצְפֵּעַ יֵת לְבוּשׁוֹהִי: מַה וְאִם־בָּא יָבֵא
הַכֹּהֵן וְרֹאֵה וְהָיָה לֹא־פִשָּׁה הִנֵּנִי בַּבָּיִת אַחֲרֵי הַטֹּחַ
אֶת־הַבָּיִת וְטָהַר הַכֹּהֵן אֶת־הַבָּיִת כִּי נִרְפָּא הִנֵּנִי:
וְאִם־בָּא יָבֵא הַכֹּהֵן וְרֹאֵה וְהָיָה לֹא־פִשָּׁה הִנֵּנִי בַּבָּיִת אַחֲרֵי
הַטֹּחַ אֶת־הַבָּיִת וְטָהַר הַכֹּהֵן אֶת־הַבָּיִת כִּי נִרְפָּא הִנֵּנִי: וְאִם
מֵעַל יִיעוֹל כְּהֵנָּא וְיַחְזִי וְהָאֵל אוֹסֵף מִכְתָּשָׁא בְּבֵיתָא
כְּתֵר דִּישׁוּעַ יֵת בֵּיתָא וְיִדְכִי כְּהֵנָּא יֵת בֵּיתָא אֲרִי אִתְּסִי
מִכְתָּשָׁא: מִט וְלִקַּח לְחֵטָא אֶת־הַבָּיִת שְׁתֵּי צִפְרִים וְעֵץ
אֲרוֹ וְשֵׁנִי תוֹלַעַת וְאֹזֶב: וְלִקַּח לְחֵטָא אֶת־הַבָּיִת שְׁתֵּי
צִפְרִים וְעֵץ אֲרוֹ וְשֵׁנִי תוֹלַעַת וְאֹזֶב: וְיִסֵּב לְדַכְּאָה יֵת בֵּיתָא
סַרְמִין צִפְרִין וְאָעָא דְאַרְזָא וְצִבְע וְהוֹרִי וְאֹזֶבָא: נ וְשִׁחַט
אֶת־הַצֹּפֶר הָאֶחָת אֶל־כְּלִי־חֶרֶשׁ עַל־מִים חַיִּים: וְשִׁחַט
אֶת־הַצֹּפֶר הָאֶחָת אֶל־כְּלִי־חֶרֶשׁ עַל־מִים חַיִּים: וְיִכּוֹס יֵת
צִפְרָא כְּדָא לְמַאן דְּחִסֵּף עַל מִי מְבוּעַ: ט וְלִקַּח אֶת־עֵץ־
הָאֲרוֹ וְאֶת־הָאֹזֶב וְאֵת שְׁנֵי הַתּוֹלַעַת וְאֵת הַצֹּפֶר הַחִיָּה
וְטָבַל אֹתָם בְּדָם הַצֹּפֶר הַשְּׁחוּטָה וּבְמִים חַיִּים וְהָיָה
אֶל־הַבָּיִת שָׁבַע פְּעָמִים: וְלִקַּח אֶת־עֵץ־הָאֲרוֹ וְאֶת־הָאֹזֶב
וְאֵת שְׁנֵי הַתּוֹלַעַת וְאֵת הַצֹּפֶר הַחִיָּה וְטָבַל אֹתָם בְּדָם
הַצֹּפֶר הַשְּׁחוּטָה וּבְמִים חַיִּים וְהָיָה אֶל־הַבָּיִת שָׁבַע
פְּעָמִים: וְיִסֵּב יֵת אָעָא דְאַרְזָא וְיֵת אֹזֶבָא וְיֵת צִבְע וְהוֹרִי
וְיֵת צִפְרָא חִיתָא וְיִטְבּוֹל יֵתֵהוּן בְּדָמָא דְצִפְרָא דְנִכְיִסָּא
וּבְמִי מְבוּעַ וְיִדִּי לְבֵיתָא שָׁבַע זְמַנִּין: נב וְחֵטָא אֶת־הַבָּיִת
בְּדָם הַצֹּפֶר וּבְמִים חַיִּים וּבַצֹּפֶר הַחִיָּה וּבְעֵץ הָאֲרוֹ
וּבְאֹזֶב וּבְשֵׁנִי הַתּוֹלַעַת: וְחֵטָא אֶת־הַבָּיִת בְּדָם הַצֹּפֶר
וּבְמִים חַיִּים וּבַצֹּפֶר הַחִיָּה וּבְעֵץ הָאֲרוֹ וּבְאֹזֶב וּבְשֵׁנִי
הַתּוֹלַעַת: וְיִדְכִי יֵת בֵּיתָא בְּדָמָא דְצִפְרָא וּבְמִי מְבוּעַ
וּבַצֹּפֶרָא חִיתָא וּבְאָעָא דְאַרְזָא וּבְאֹזֶבָא וּבְצִבְע וְהוֹרִי:
ג וְשִׁלַּח אֶת־הַצֹּפֶר הַחִיָּה אֶל־מַחוּץ לְעִיר אֶל־פְּנֵי
הַשָּׂדֶה וּכְפָר עַל־הַבָּיִת וְטָהַר: וְשִׁלַּח אֶת־הַצֹּפֶר הַחִיָּה
אֶל־מַחוּץ לְעִיר אֶל־פְּנֵי הַשָּׂדֶה וּכְפָר עַל־הַבָּיִת וְטָהַר:

וְיִשְׁלַח יֵת צִפְרָא חִיתָא לְמִבְרָא לְקִרְתָּא לְאַפִּי חֻקְלָא
וּכְפָר עַל בֵּיתָא וְיִדְכִי: נד וְזֹאת הַתּוֹרָה לְכָל־נֶגַע הַצֹּרֶעַת
וְלִנְתֹחַק: וְזֹאת הַתּוֹרָה לְכָל־נֶגַע הַצֹּרֶעַת וְלִנְתֹחַק: דָּא אוֹרִיתָא
לְכָל מִכְתָּשׁ סִגְיֹותָא וְלִנְתֹקָא: נה וְלִצֹּרֶעַת הַבֶּגֶד וְלַבָּיִת:
וְלִצֹּרֶעַת הַבֶּגֶד וְלַבָּיִת: וְלִסְגִירוֹת לְבוּשָׁא וְלַבֵּיתָא:
וּלְשִׁשָּׁת וְלִסְפָּחַת וְלַבְּהֵרָת: וְלְשִׁשָּׁת וְלִסְפָּחַת וְלַבְּהֵרָת:
וְלַעֲמָקָא וְלַעֲדִיָּא וְלַבְּהֵרָא: נו לְהוֹרֹת בְּיוֹם הַטָּמָא וּבְיוֹם
הַטָּהוֹר וְזֹאת תּוֹרַת הַצֹּרֶעַת: לְהוֹרֹת בְּיוֹם הַטָּמָא וּבְיוֹם
הַטָּהוֹר וְזֹאת תּוֹרַת הַצֹּרֶעַת: לְאֶלְפָּא בְּיוֹמָא מִסָּעָבָא וּבְיוֹמָא
דְּכִיָּא דָּא אוֹרִיתָא דְסִגְיֹותָא: פ וְיִדְבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה
וְאֶל־אַהֲרֹן לֵאמֹר: וְיִדְבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה וְאֶל־אַהֲרֹן
לֵאמֹר: וּמִלִּיל יְיָ עִם מֹשֶׁה וְעִם אַהֲרֹן לְמִימֵר: ב דְּבִרּוּ
אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתֶּם אֲלֵהֶם אִישׁ אִישׁ כִּי יִהְיֶה זָב
מִבְּשָׂרוֹ זָבֹב טָמֵא הוּא: דְּבִרּוּ אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתֶּם
אֲלֵהֶם אִישׁ אִישׁ כִּי יִהְיֶה זָב מִבְּשָׂרוֹ זָבֹב טָמֵא הוּא: מְלִילוֹ
עִם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְתִמְרֹון לְהוֹן גָּבֵר גָּבֵר אֲרִי יְהִי דָּאִיב
מִבְּשָׂרָה דְּזִבָּה מִסָּעָב הוּא: ג וְזֹאת תְּהִיָּה טָמְאָתוֹ בְּזָבֹב
רָר בְּשָׂרוֹ אֶת־זָבֹב אוֹיֶהֱתִים בְּשָׂרוֹ מִזָּבֹב טָמְאָתוֹ
הוּא: וְזֹאת תְּהִיָּה טָמְאָתוֹ בְּזָבֹב רָר בְּשָׂרוֹ אֶת־זָבֹב אוֹיֶהֱתִים
בְּשָׂרוֹ מִזָּבֹב טָמְאָתוֹ הוּא: וְדָא תְּהִי סוֹכְתָה דְּזִבָּה
רָר בְּשָׂרָה יֵת דְּזִבָּה אוֹ חֲתִים בְּשָׂרָה מְדוּזָה סוֹכְתָה הִיא:
ד כִּלְהַמְשֻׁכָּב אֲשֶׁר יִשְׁכַּב עָלָיו הִזָּב וַטָּמָא וְכִלְהַכְּלִי
אֲשֶׁר־יִשָּׁב עָלָיו וַטָּמָא: כִּלְהַמְשֻׁכָּב אֲשֶׁר יִשְׁכַּב עָלָיו הִזָּב
וַטָּמָא וְכִלְהַכְּלִי אֲשֶׁר־יִשָּׁב עָלָיו וַטָּמָא: כָּל מִשְׁכָּבָא דִּי
יִשְׁכַּב עָלָיו דְּזִבָּנָא יְהִי מִסָּעָב וְכָל מְנָא דְּיִיחַב עָלָיו
יְהִי מִסָּעָב: ה וְאִישׁ אֲשֶׁר יִנֵּעַ בְּמִשְׁכָּבוֹ יַכְכֵּם בְּגָדָיו
וְרִחֵץ בְּמִים וַטָּמָא עַד־הָעֶרֶב: וְאִישׁ אֲשֶׁר יִנֵּעַ בְּמִשְׁכָּבוֹ
יַכְכֵּם בְּגָדָיו וְרִחֵץ בְּמִים וַטָּמָא עַד־הָעֶרֶב: וּגְבֵר דִּי יִקְרַב
בְּמִשְׁכָּבָה יִצְפֵּעַ לְבוּשׁוֹהִי וְיִסְחִי כְּמִיָּא וְיִהִי מִסָּעָב עַד
רַמְשָׁא: ו וְהִישָׁב עַל־הַכְּלִי אֲשֶׁר־יִשָּׁב עָלָיו הִזָּב יַכְכֵּם
בְּגָדָיו וְרִחֵץ בְּמִים וַטָּמָא עַד־הָעֶרֶב: וְהִישָׁב עַל־הַכְּלִי
אֲשֶׁר־יִשָּׁב עָלָיו הִזָּב יַכְכֵּם בְּגָדָיו וְרִחֵץ בְּמִים וַטָּמָא
עַד־הָעֶרֶב: וְדִי־יִיחַב עַל מְנָא דְּיִיחַב עָלָיו דְּזִבָּנָא יִצְפֵּעַ
לְבוּשׁוֹהִי וְיִסְחִי כְּמִיָּא וְיִהִי מִסָּעָב עַד רַמְשָׁא: ז וְהִנֵּנִי
בְּבִשָּׂר הִזָּב יַכְכֵּם בְּגָדָיו וְרִחֵץ בְּמִים וַטָּמָא עַד־הָעֶרֶב:
וְהִנֵּנִי בְּבִשָּׂר הִזָּב יַכְכֵּם בְּגָדָיו וְרִחֵץ בְּמִים וַטָּמָא

עדיהערב: ודיקרב בכסר דוכנא יצבע לבושוהי ויסחי
 במיא ויהי מסאב עד רמשא: ה וכיירקל הוב בפהור
 וכבס בגדיו ורחץ במים וטמא עדיהערב: וכיירקל הוב
 בפהור וכבס בגדיו ורחץ במים וטמא עדיהערב: וארי
 ירוק דוכנא בדיקא ויצבע לבושוהי ויסחי במיא ויהי
 מסאב עד רמשא: ט וכלהמרפב אשר ירפב עליו הוב
 יטמא: וכלהמרפב אשר ירפב עליו הוב יטמא: וכל
 מרפבא די ירפוב עלוהי דוכנא יהי מסאב: י וכלהנגע
 בכל אשר יהיה תחתיו וטמא עדיהערב והנושא
 אותם יכבס בגדיו ורחץ במים וטמא עדיהערב:
 וכלהנגע בכל אשר יהיה תחתיו וטמא עדיהערב
 והנושא אותם יכבס בגדיו ורחץ במים וטמא עדיהערב:
 וכל דיקרב בכל די יהי תחתוהי יהי מסאב עד רמשא
 ודיטול יתהון יצבע לבושוהי ויסחי במיא ויהי מסאב
 עד רמשא: יא וכל אשר יגעבו הוב וידיו לא שטף
 במים וכבס בגדיו ורחץ במים וטמא עדיהערב: וכל
 אשר יגעבו הוב וידיו לא שטף במים וכבס בגדיו ורחץ
 במים וטמא עדיהערב: וכל די יקרב בה דוכנא וידוהי
 לא שטף במיא ויצבע לבושוהי ויסחי במיא ויהי מסאב
 עד רמשא: יב וכליחרש אשר יגעבו הוב ישבר
 וכליכליעין ישטף במים: וכליחרש אשר יגעבו הוב
 ישבר וכליכליעין ישטף במים: ומאן דחסף די יקרב בה
 דוכנא יתבר וכל מאן דאע ישטף במיא: יג וכייתרה
 הוב מוזבו וספר לו שבעת ימים למהרתו וכבס בגדיו
 ורחץ בשרו במים חיים וטהר: וכייתרה הוב מוזבו
 וספר לו שבעת ימים למהרתו וכבס בגדיו ורחץ בשרו
 במים חיים וטהר: וארי ידכי דוכנא מדוכה וימני לה
 שבעת יומין לדכותה ויצבע לבושוהי ויסחי בשרה במי
 מבויע וידכי: יד וביום השמיני יקחלו שתי תרים או
 שני בני יונה וכו' לפני יהוה אלפתח אהל מועד
 ונתנם אליהבהן: וביום השמיני יקחלו שתי תרים או
 שני בני יונה וכו' לפני יהוה אלפתח אהל מועד ונתנם
 אליהבהן: וביומא תמינא יסב לה תרין שפנינין או
 תרין בני יונה וייתי לקדם יי לתרע משפן ומנא ויתגנון
 לכהנא: טו ועשה אתם הבהן לפני יהוה מוזבו: ועשה אתם
 עלה וכפר עליו הבהן לפני יהוה מוזבו: ועשה אתם

הבהן אחד חפאת והאחד עלה וכפר עליו הבהן לפני
 יהוה מוזבו: ויעבד יתהון פהנא חד חפאתא וחד עלתא
 ויכפר עלוהי פהנא קדם יי מדוכה: ס
 שביע טו ואיש כיתצא ממנו שכבתזרע ורחץ במים
 את כל בשרו וטמא עדיהערב: ואיש כיתצא ממנו
 שכבתזרע ורחץ במים את כל בשרו וטמא עדיהערב:
 וגבר ארי תפוק מנה שכבת זרעא ויסחי במיא ית כל
 בשרה ויהי מסאב עד רמשא: ז וכל בגד וכל עור
 אשר יהיה עליו שכבתזרע וכבס במים וטמא
 עדיהערב: וכל בגד וכל עור אשר יהיה עליו שכבת
 זרע וכבס במים וטמא עדיהערב: וכל לבוש וכל משך
 די יהי עלוהי שכבת זרעא ויצטבע במיא ויהי מסאב עד
 רמשא: ח ואשה אשר ישכב איש אתה שכבתזרע
 ורחצו במים וטמאו עדיהערב: ואשה אשר ישכב איש
 אתה שכבתזרע ורחצו במים וטמאו עדיהערב: ואתמא
 די ישכוב גבר יתה שכבת זרעא ויסחון במיא ויסאבון
 עד רמשא: ט וואשה כיתתיה זכה דם יהיה זכה
 בבשרה שבעת ימים תהיה בנדתה וכלהנגע בה
 יטמא עדיהערב: ואשה כיתתיה זכה דם יהיה זכה
 בבשרה שבעת ימים תהיה בנדתה וכלהנגע בה יטמא
 עדיהערב: ואתמא ארי תהי דכא דם יהי דוכה בבשרה
 שבעת יומין תהי בריחוקה וכל דיקרב בה יהי מסאב עד
 רמשא: כ וכל אשר תשכב עליו בנדתה יטמא וכל
 אשר תשכב עליו יטמא: וכל אשר תשכב עליו בנדתה
 יטמא וכל אשר תשכב עליו יטמא: וכל די תשכוב עלוהי
 בריחוקה יהי מסאב וכל די תיתב עלוהי יהי מסאב:
 כא וכלהנגע במשכבה יכבס בגדיו ורחץ במים וטמא
 עדיהערב: וכלהנגע במשכבה יכבס בגדיו ורחץ במים
 וטמא עדיהערב: וכל דיקרב במשכבה יצבע לבושוהי
 ויסחי במיא ויהי מסאב עד רמשא: כב וכלהנגע
 בכלי אשר תשכב עליו יכבס בגדיו ורחץ במים
 וטמא עדיהערב: וכלהנגע בכלי אשר תשכב עליו
 יכבס בגדיו ורחץ במים וטמא עדיהערב: וכל דיקרב
 בכל מנא די תיתב עלוהי יצבע לבושוהי ויסחי במיא
 ויהי מסאב עד רמשא: כג ואם עליהמשכב הוא או
 עליהכלי אשר יהא ישתעליו בנגעו ויטמא עדי

הַעֶרֶב: וְאִם עַל־הַמִּשְׁכָּב הוּא אֹז עַל־הַכֶּלִי אֲשֶׁר־הוּא יִשְׁכַּת־עָלָיו בְּנִגְעוֹכֹו וַיִּמָּא עֲדֵהֶעֶרֶב: וְאִם עַל מִשְׁכָּבָא הוּא אֹז עַל מָנָא דִּי הִיא תִּבְכָּא עֲלוּהִי בְּמִקְרָבָה בַּה יְהִי מִסָּאָב עַד רִמְשָׁא: כֹּד וְאִם שָׁכַב יִשְׁכַּב אִישׁ אִתָּהּ וְתַהִי נִדְתָּה עָלָיו וַיִּמָּא שְׁבַעַת יָמִים וְכִלְהַמִּשְׁכָּב אֲשֶׁר־יִשְׁכַּב עָלָיו וַיִּמָּא: וְאִם שָׁכַב יִשְׁכַּב אִישׁ אִתָּהּ וְתַהִי נִדְתָּה עָלָיו וַיִּמָּא שְׁבַעַת יָמִים וְכִלְהַמִּשְׁכָּב אֲשֶׁר־יִשְׁכַּב עָלָיו וַיִּמָּא: וְאִם מִשְׁכָּב יִשְׁכּוּב גִּבְר יְתָהּ וְתַהִי רְחוּקָה עֲלוּהִי וְיַהִי מִסָּאָב שְׁבַעַת יוֹמִין וְכֹל מִשְׁכָּבָא דִּי יִשְׁכּוּב עֲלוּהִי יְהִי מִסָּאָב: ס כֹּה וְאַשֶּׁה פִּירְיוּב זֹוֹב דְּמָה יָמִים רַבִּים בְּלֹא עֵת־נִדְתָּה אֹז כִּי־תוּבֹב עַל־נִדְתָּה כְּלִימִי זֹוֹב מִמָּאֵתָה כִּימִי נִדְתָּה תַּהִיָּה מִמָּאָה הוּא: וְאַשֶּׁה פִּירְיוּב זֹוֹב דְּמָה יָמִים רַבִּים בְּלֹא עֵת־נִדְתָּה אֹז כִּי־תוּבֹב עַל־נִדְתָּה כְּלִימִי זֹוֹב מִמָּאֵתָה כִּימִי נִדְתָּה תַּהִיָּה מִמָּאָה הוּא: וְאַתָּה אֲרִי יְדוּב דוּב דְּמָה יוֹמִין סְגִיאִין בְּלֹא עֵדֵן רְחוּקָה אֹז אֲרִי תְדוּב עַל רְחוּקָה כֹּל יוֹמִי דוּב סוֹכְתָה כִּימִי רְחוּקָה תַּהִי מִסָּאָבָא הִיא: כו כִּלְהַמִּשְׁכָּב אֲשֶׁר־תִּשְׁכַּב עָלָיו כְּלִימִי זֹוֹכָה כְּמִשְׁכָּב נִדְתָּה יְהִי־לָהּ וְכִלְהַכֶּלִי אֲשֶׁר תִּשְׁכַּב עָלָיו טִמָּא יְהִיָּה כְּמִמָּאֵת נִדְתָּה: כז כִּלְהַמִּשְׁכָּב אֲשֶׁר־תִּשְׁכַּב עָלָיו כְּלִימִי זֹוֹכָה כְּמִשְׁכָּב נִדְתָּה יְהִי־לָהּ וְכִלְהַכֶּלִי אֲשֶׁר תִּשְׁכַּב עָלָיו טִמָּא יְהִיָּה כְּמִמָּאֵת נִדְתָּה: כח מִשְׁכָּבָא דִּי תִשְׁכּוּב עֲלוּהִי כֹל יוֹמִי דוּכָה כְּמִשְׁכָּב רְחוּקָה יְהִי לָהּ וְכֹל מָנָא דִּי תִיתֵב עֲלוּהִי מִסָּאָב יְהִי כְּסוֹאֶבֶת רְחוּקָה: כט וְכִלְהַנּוֹגַע בָּם וַיִּמָּא וּכְבֵּם בְּגִדֵּיו וְרִחֵן בְּפִיָּם וַיִּמָּא עֲדֵהֶעֶרֶב: וְכִלְהַנּוֹגַע בָּם וַיִּמָּא וּכְבֵּם בְּגִדֵּיו וְרִחֵן בְּפִיָּם וַיִּמָּא עֲדֵהֶעֶרֶב: וְכֹל דִּיקָרֵב בָּהוֹן יְהִי מִסָּאָב וַיִּצְבַּע לְבוּשׁוֹהִי וַיִּסְחִי בְּמִנָּא וְיַהִי מִסָּאָב עַד רִמְשָׁא: כה וְאִם־תִּהְיֶה מְזוּבָּה וְסִפְרָה לָּהּ

שְׁבַעַת יָמִים וְאַחֵר תִּתְּהָר: וְאִם־תִּהְיֶה מְזוּבָּה וְסִפְרָה לָּהּ שְׁבַעַת יָמִים וְאַחֵר תִּתְּהָר: וְאִם דְּכִיָּאת מְזוּבָּה וְתִמְנִי לָהּ שְׁבַעַת יוֹמִין וְיִתֵּר בֶּן תִּדְפִּי: כט וְכִיָּוִם הַשְּׁמִינִי תִקְחִי־לָהּ שְׁתֵּי תַרְיִם אֹז שְׁנֵי בְּנֵי יוֹנָה וְהִבִּיָּאה אוֹתָם אֶל־הַכֶּלִי אֶל־פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד: וְכִיָּוִם הַשְּׁמִינִי תִקְחִי־לָהּ שְׁתֵּי תַרְיִם אֹז שְׁנֵי בְּנֵי יוֹנָה וְהִבִּיָּאה אוֹתָם אֶל־הַכֶּלִי אֶל־פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד: וְכִיִּזְמָא תִמְיָנָה תִסַּב לָהּ תִרְיִן שְׁפִנִינִין אֹז תִרְיִן בְּנֵי יוֹנָה וְתִתִּי תַהֲוֹן לֹות כְּהָנָא לְתַרַע מִשְׁכָּן זִמְנָא: ל וְעֵשָׂה הַכֶּלִי אֶת־הָאֶחָד חֲטָאת וְאֶת־הָאֶחָד עֹלָה וְכִפָּר עֲלֶיהָ הַכֶּלִי לִפְנֵי יְהוָה מְזוּב מִמָּאֵתָה: וְעֵשָׂה הַכֶּלִי אֶת־הָאֶחָד חֲטָאת וְאֶת־הָאֶחָד עֹלָה וְכִפָּר עֲלֶיהָ הַכֶּלִי לִפְנֵי יְהוָה מְזוּב מִמָּאֵתָה: וַיַּעֲבֵד כְּהָנָא יֵת חַד חֲטָאתָא וְיֵת חַד עֹלָתָא וַיִּכְפֹּר עֲלֶיהָ כְּהָנָא קִדְּם יְיָ מְדוּב סוֹכְתָה:

מִפְטוּר לֹא וְהוֹרֶתֶם אֶת־בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל מִמִּמָּאֵתָם וְלֹא יִמְתּוּ בְּמִמָּאֵתָם בְּמִמָּאֵם אֶת־מִשְׁכָּנִי אֲשֶׁר בְּתוֹכָם: וְהוֹרֶתֶם אֶת־בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל מִמִּמָּאֵתָם וְלֹא יִמְתּוּ בְּמִמָּאֵתָם בְּמִמָּאֵם אֶת־מִשְׁכָּנִי אֲשֶׁר בְּתוֹכָם: וְתַפְרִשׁוּן יֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִסוֹאֶבְתָּהוֹן וְלֹא יִמְתּוּן בְּסוֹאֶבְתָּהוֹן בְּסָאֶבְתָּהוֹן יֵת מִשְׁכָּנִי דִּי בִיגִיחוּן: לב זֹאת תוֹרַת הַזֹּב וְאַשֶּׁר תִּצָּא מִמֶּנּוּ שְׁכֵב־זֹרַע לְטִמְאָה־בָּהּ: זֹאת תוֹרַת הַזֹּב וְאַשֶּׁר תִּצָּא מִמֶּנּוּ שְׁכֵב־זֹרַע לְטִמְאָה־בָּהּ: דא אורִיָּתָא דְדוֹכְנָא וְדִי תַפּוֹק מִגָּה שְׁכֵבֶת זֹרַע אֶל־סִתְּפָאָבָא בַּה: לה וְהִדְּרוּהּ בְּנִדְתָּהּ וְהַזֹּב אֶת־זוּבּוֹ לְזָכָר וְלִנְקָבָה וְלֹאִישׁ אֲשֶׁר יִשְׁכַּב עִם־טִמְאָה: והִדְּרוּהּ בְּנִדְתָּהּ וְהַזֹּב אֶת־זוּבּוֹ לְזָכָר וְלִנְקָבָה וְלֹאִישׁ אֲשֶׁר יִשְׁכַּב עִם־טִמְאָה: ולדִּסְוִכְתָּה בְּרִיחֻקָּה וְלִדְאִיב יֵת דוּכָה לְדָכָר וְלִנְקָבָא וְלָגְבִי דִּי יִשְׁכּוּב עִם מִסָּאָבָא: פ פ פ

צ' פסוקים, עיר"ו סימן.

הַפְּטִירָה לְשִׁבְתַּת רֵאשִׁי־חֹדֶשׁ לְקִרְיָאָה בְּצִיבוּר וּלְשִׁמּוֹ"ת בִּישְׁעֵיהּ פֶּרֶק סו

סו א כֹּה אָמַר יְהוָה הַשְּׁמִים כִּסְאִי וְהָאָרֶץ הָדָם רִגְלִי אֵירָה בֵּית אֲשֶׁר תִּבְנוּ־לִי וְאֵירָה מְקוֹם מְנוּחָתִי: ב וְאֶת־כָּל־אֱלֹהִי יְדִי עֲשֶׂתָהּ וְיִהְיֶה כָל־אֱלֹהִי נֶאֱסִי־יְהוָה וְאֶל־יָהּ אֲבִישׁ אֶל־עֵינַי וְנִכְבְּדוּהָ וְחָרַד עַל־דְּבָרֶי: ג שׁוֹחֵט הַשּׁוֹר מִכַּה־אִישׁ זֹוֹכָה הַשֶּׁה עֶרְף כָּלֵב מַעֲלָה מִנְחָה דִּם־חֹזִיר מִזְכִּיר לְבָנָה מִכֶּרֶךְ אֹן גִּם־חֶמְדָּה בְּחֹר וּבְדִרְכֵיהֶם וּבְשִׁקּוּצֵיהֶם נִפְשָׁם חֲפָצָה: ד גִּם־אֲנִי אֶבְחַר בְּתַעֲלָלֵיהֶם וּמְנוּחָתָם אֲבִיא לָהֶם יַעַן קִרְאתִי וְאִין עוֹנָה דְּפִרְתִי וְלֹא שְׁמַעוּ וַעֲשׂוּ הִרַע בְּעֵינַי וּבְאֲשֶׁר לֹא־חֲפָצָתִי בְּחֹר: ה שְׁמַעוּ דְּכַר־יְהוָה הַתְּחַדְדִים אֶל־דְּבָרָהּ אֲמִרוּ אֲחִיכֶם שְׁנֵאִיכֶם מְנַדִּיכֶם לְמַעַן שְׁמִי יִכְבֹּד יְהוָה וְנִרְאָה בְּשִׁמְחַתְכֶםם וְהֵם יִבְשׁוּ: ו קוֹל שְׁאוֹן מַעִיר קוֹל מְהִיכָל קוֹל יְהוָה מְשַׁלֵּם גְּמוּלָא לְאִיְבּוֹ:

בַּמָּוֶה תַּחֲלוּ יָלֶדֶה בְּמָוֶה יָבֹא חֶבֶל לָהּ וְהַמְלִיטָה זָכָר: ה' מִי־שָׁמַע כְּזֹאת מִי רָאָה כְּאֵלֶּה הַיּוֹחֵל אֶרֶץ בְּיוֹם אֶחָד אִם־יִוָּלֵד גּוֹי פַּעַם אַחַת בִּיַּחְלָה גַּם־יִלְדָה צִיּוֹן אֶת־בְּנֶיהָ: ט' הֵאֱנִי אֲשַׁבֵּיר וְלֹא אוֹלִיד יֵאמֹר יְהוָה אִם־אֲנִי הַמּוֹלִיד וְעֲצַרְתִּי אֲמֹר אֶל־הֶהָדָד: י' שְׁמוֹחֵי אֶת־יְרוּשָׁלַם וְגִלּוֹ כֶּה כִּלְאֵהֲבִיהָ שִׁישׁוּ אֶתֶּה מְשׁוֹשׁ כִּלְהַמְתָּאֲבָלִים עֲלֶיהָ: יא' לִמְעַן תִּינָקוּ וְשִׁבְעֵתֶם מִשָּׁר תִּנְחַמְיָה לִמְעַן תִּמְצְאוּ וְהַתַּעֲנִנְתֶּם מִזֶּיז כְּבוֹדָהּ: יב' בִּי־כֶה י' אֲמֹר יְהוָה הִנְנִי נֹטֶה־אֲלֵיהָ כְּנֹהֵר שָׁלוֹם וְכִנְחָל שׁוֹמֵר כְּבוֹד גּוֹיִם וְיִנְקֵתֶם עַל־צֶדֶד תִּנְשְׂאוּ וְעַל־כַּרְפִּים תִּשְׁעִשְׁעוּ: יג' כְּאִישׁ אֲשֶׁר אָמַן תִּנְחַמְנוּ כִּן אֲנֹכִי אֲנַחֲמֶכֶם וּבִירוּשָׁלַם תִּנְחַמוּ: יד' וְרֵאִיתֶם וְשִׂשׁ לְבָבְכֶם וְעֲצֻמוֹתֵיכֶם כִּדְשָׁא תִּפְרַחְנָה וְגוֹדֵעָה יִדְיֶיהֶן אֶת־עַבְדֵּיהֶן וְעַם אֶת־אֲיֻכָיו: טו' בִּי־הִנֵּה יְהוָה בָּאֵשׁ יָבֹא וְכִסּוּפָה מִרַפְּתָיו לְהַשִּׁיב בַּחֲמָה אֲפֹ וְנִעְרָתוֹ בְּלֶחֶב־יָאֵשׁ: טז' כִּי כֹאֵשׁ יְהוָה נִשְׁפָּט וּבְחֶרֶבוֹ אֶת־כָּל־בָּשָׂר וְרָבוּ חֲלָלֵי יְהוָה: יז' הַמִּתְקַדְּשִׁים וְהַמְטַהֲרִים אֶל־הַנְּגוֹת אַחֵר אַחַת בַּתּוֹךְ אֲכָלִי בָשָׂר הַחֲזִיר וְהַשֶּׁקֶץ וְהַעֲכָבֵר וְחֵדִי וְסָפֹ נֹאֲמִי־יְהוָה: יח' וְאֲנֹכִי מַעֲשִׂיהֶם וּמִחֻשְׁבֵּיתֵיהֶם כְּאֵה לִקְבֹץ אֶת־כָּל־הַגּוֹיִם וְהַלְשִׁנּוֹת וְכֹאֵו וְרָאוּ אֶת־כְּבוֹדִי: יט' וְשָׁמְתִי בָהֶם אוֹת וְשִׁלַּחְתִּי מֵהֶם: כ' פְּלִיטִים אֶל־הַגּוֹיִם תִּרְשִׁישׁ פֹּל וְלֹד מִשְׁכִּי קִשֵּׁת תִּכַּל וְיוֹן הָאִיִּים הָרַחֲקִים אֲשֶׁר לֹא־יִשְׁמְעוּ אֶת־שִׁמְעִי וְלֹא־רָאוּ אֶת־כְּבוֹדִי וְהִגִּידוּ אֶת־כְּבוֹדִי בְּגוֹיִם: כא' וְהִבִּיאוּ אֶת־כָּל־אֲחֵיהֶם: כב' מִכָּל־הַגּוֹיִם: כג' מִנְּחָה: כד' לִי־יְהוָה בְּסוּסִים וְכָרֶכֶב וּבִצְבָאִים וּבַכְּרָדִּים וּבַכְּרָדוֹת עַל הָר קָדְשִׁי וְרוּשָׁלַם אֲמֹר יְהוָה כְּאֲשֶׁר יִבְיֹאֵר בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת־הַמִּנְחָה בְּכָל־מָוֶה בֵּית יְהוָה: כה' וְגַם־מֵהֶם אֶקַּח לְכַהֲנִים לְלוֹזִים אֲמֹר יְהוָה: כו' כִּי כְּאֲשֶׁר הַשָּׁמַיִם הַחֲדָשִׁים וְהָאָרֶץ הַחֲדָשָׁה אֲשֶׁר אֲנִי עֹשֶׂה עִמָּדִים לִפְנֵי נֹאֲמִי־יְהוָה כִּן יַעֲמֵד וְרַעְכֶם וְשִׁמְכֶם: כז' וְהָיָה מִדִּי־יְהוָה בְּחֲדָשׁוֹ וּמִדֵּי שַׁבַּת בְּשַׁבְתּוֹ יָבֹא כָל־בָּשָׂר לְהַשְׁתַּחֲוֹת לִפְנֵי אֲמֹר יְהוָה: כח' וְיִצְאוּ וְרָאוּ בַּכְּנִי הָאֲנָשִׁים הַפְּשָׁעִים כִּי כִּי תוֹלַעְתֶּם לֹא תָמוּת וְאֲשֶׁם לֹא תִכָּבֵה וְהָיוּ דְרָאוֹן לְכָל־בָּשָׂר: כט' וְהָיָה מִדִּי־יְהוָה בְּחֲדָשׁוֹ וּמִדֵּי שַׁבַּת בְּשַׁבְתּוֹ יָבֹא כָל־בָּשָׂר לְהַשְׁתַּחֲוֹת לִפְנֵי אֲמֹר יְהוָה:

הַפְּטוּרָה לַפְּרִשְׁתַּת תּוֹרִיעַ בַּמַּלְכִּים בַּפָּרָק ד

ד' כ' וְאִישׁ פֶּאֶ מִבְּעַל שְׁלֹשָׁה וְיָבֵא לְאִישׁ הָאֱלֹהִים לָחֵם בַּכּוֹרִים עֲשִׂיר־לָחֵם שְׁעִירִים וְכִרְמֶל בְּצִקְלָנוּ וְיֵאמֹר תֵּן לָעָם וְיֹאכְלוּ: כג' וְיֵאמֹר מִשְׁרָתוֹ מֶה אֶתֶּן זֶה לִפְנֵי מֶה־אִישׁ וְיֵאמֹר תֵּן לָעָם וְיֹאכְלוּ כִּי כֶה אֲמֹר יְהוָה אֲכֹל וְהוֹתֵר: מד' וְיִתֵּן לַפְּנִיָּהִם וְיֹאכְלוּ וְיִתְּרוֹ כְּדָבָר יְהוָה: מה' א' וְנִעְמָן שֶׁר־צָבָא מִלֶּךְ־אַרְם הָיָה אִישׁ גָּדוֹל לִפְנֵי אֲדֹנָיו וְנִשְׂא פָנָיִם בִּיָּבֹו נְתִי־יְהוָה תְּשׁוּעָה לְאַרְם וְהָאִישׁ הָיָה גִבּוֹר חֵיל מִצְרַע: כז' וְאַרְם יֵצֵאֹו גְדוֹדִים וְיִשְׁכְּנוּ מֵאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וְנַעֲרָה קָטָנָה וְתָלִי לִפְנֵי אִשְׁתּוֹ נַעֲמָן: כח' וְהוֹאֲמֵר אֶל־גְּבֵרְתָּהּ אַחֲלִי אֲדֹנִי לִפְנֵי הַנְּבִיָּא אֲשֶׁר בְּשִׁמְרוֹן אֲזִי יֹאסֵף אֹתוֹ מִצְרַעְתּוֹ: כט' וְיָבֵא וְיִגֵּד לְאֲדֹנָיו לֵאמֹר כְּזֹאת דְּבַרָּה הַנַּעֲרָה אֲשֶׁר מֵאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל: ה' וְיֵאמֹר מִלֶּךְ־אַרְם לֶךְ־כָּא וְאִשְׁלַחְהָ סֹפֵר אֶל־מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל וְיִלְךְ וְיִקַּח בִּידּוֹ עֹשֶׁר כְּכִרְכֶּסֶף וְשִׁשַׁת אֲלָפִים זָהָב וְעֹשֶׁר חֲלִיפּוֹת בְּגָדִים: ו' וְיָבֵא הַסֹּפֵר אֶל־מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר וְעַתָּה כְּבוֹד הָיָה אֵלָיִךְ הִנֵּה שִׁלַּחְתִּי אֵלָיִךְ אֶת־נַעֲמָן עַבְדִּי וְאִסְפָּתוֹ מִצְרַעְתּוֹ: ז' וְהָיָה כִּקְרָא מִלֶּךְ־יִשְׂרָאֵל אֶת־הַסֹּפֵר וְיִקְרַע בְּגָדָיו וְיֵאמֹר הָאֱלֹהִים אֲנִי לְהַמִּית וְלְהַחְיוֹת בִּי־יְהוָה שִׁלַּח אֵלַי לֵאסֵף אִישׁ מִצְרַעְתּוֹ כִּי אֲדִידְעֵנָא וְרָאוּ כִּי־מַתְאֲנָה הוּא לִי: ח' וְהָיָה בְּשִׁמְעֵי אֶל־יִשְׁעֵי אִישׁ־הָאֱלֹהִים כִּי־קָרַע מִלֶּךְ־יִשְׂרָאֵל אֶת־בְּגָדָיו וְיִשְׁלַח אֶל־הַמֶּלֶךְ לֵאמֹר לָמָּה קָרַעְתָּ בְּגָדֶיךָ וְכָאֲנִי אֵלַי וְיָדַע כִּי יֵשׁ נְבִיָּא בְּיִשְׂרָאֵל: ט' וְיָבֵא נַעֲמָן בְּסוּסָיו וּבְכָרְכָבוֹ וְיַעֲמֵד פֶּתַח־הַבַּיִת לֵאמֹר יִשְׁלַח אֵלָיו אֶל־יִשְׁעֵי מִלְּאָךְ לֵאמֹר הַלּוֹךְ וְרַחֲצֵת שִׁבְע־פְּעָמִים בִּידְרֵן וְיִשָּׁב בְּשֶׁרֶךְ לֶךְ וְיִטְהַר: י' וְיִקְצֹף נַעֲמָן וְיִלְךְ וְיֵאמֹר הִנֵּה אֲמַרְתִּי אֵלַי יֵצֵא יֵצֵאֹו וְעַמִּד וְקִרָא בְּשֵׁם־יְהוָה אֱלֹהָיו וְהִנֵּה יָדוֹ אֶל־הַמָּקוֹם וְאִסֵּף הַמִּצְרַע: יא' הֲלֹא טוֹב אֲמַנָּה וּפְרָפֵר נְהִרֹת דְּמִשְׁק מִכָּל־מִימֵי יִשְׂרָאֵל הֲלֹא־אֶרְחַץ בָּהֶם וְיִטְהַרְתִּי וְיָפֶן וְיִלְךְ בַּחֲמָה: יב' וְיִנְשְׂו עַבְדֵּי וְיִדְבְּרוּ אֵלָיו וְיֵאמְרוּ אֲבִי דְבַר גָּדוֹל הַנְּבִיָּא דְבַר אֱלֹהִי הַלּוֹא תַעֲשֶׂה וְאִךְ כִּי־אֲמֹר אֱלֹהִי רַחֵם וְיִטְהַר: יג' וְיָרַד וְיִטְבֵּל בִּידְרֵן שִׁבְע־פְּעָמִים כְּדָבָר אִישׁ הָאֱלֹהִים וְיִשָּׁב בְּשָׂרוֹ כְּבָשָׂר גַּעַר קָמֹן וְיִטְהַר: יד' וְיִשָּׁב אֶל־אִישׁ הָאֱלֹהִים הוּא וְכָל־מִתְנַהֲוֹ וְיָבֵא וְיַעֲמִיד לִפְנֵי וְיֵאמֹר הַנִּהֲנָא יָדַעְתִּי כִּי אֵין אֱלֹהִים בְּכָל־הָאָרֶץ כִּי אִם־בְּיִשְׂרָאֵל וְעַתָּה קִחֲנָא בְּרַכָּה מֵאֵת עַבְדֶּךָ: טו' וְיֵאמֹר חִי־יְהוָה אֲשֶׁר־עֲמַדְתִּי לִפְנֵי אִם־אֶקַּח וּיַפְצֹרֵב לְקַחַת וְיִמָּאן: יז' וְיֵאמֹר נַעֲמָן וְלֹא יִתְּנָא לְעַבְדֶּךָ מִשָּׂא צִמְד־פָּרָדִים אֲדָמָה כִּי לֹא־יַעֲשֶׂה עוֹד עַבְדֶּךָ עֲלָה וְזָבַח לֵאלֹהִים אֲחֵרִים כִּי אִם־לִי־יְהוָה: יח' לְדָבָר הָיָה וְסִלַּח יְהוָה לְעַבְדֶּךָ כְּבוֹא אֲדֹנִי בִית־רִמּוֹן לְהַשְׁתַּחֲוֹת שְׁמָה וְהוּא: יט' נִשְׁעַן

על־ידי והשתחוויתו בית רפון בהשתחוויתו בית רפון יסלח־נא יהוה לעבדך בדבר הזה: י ואמר לו לך לשלום
וילך מאתו כבדת ארץ:

הפטרה לפרשת מצורע (ובתזריע-מצורע מחוברות) במלכים ב פרק ז

ז : וארבעה אנשים היו מצרעים פתח השער ויאמרו איש אל־רעהו מה אנחנו יושבים פה עד־מתנו: י אס־אמרנו
נבוא העיר והרעב בעיר ומתנו שם ואס־ישבנו פה ומתנו ועתה לכו ונפלה אל־מחנה ארם אם־יחינו נחיה
ואם־ימותנו ומתנו: י ויקמו כנשף לבוא אל־מחנה ארם ויבאו עד־קצה מחנה ארם והנה אינ־שם איש: י ואדני
השמיע: י את־מחנה ארם קול רכב קול סוס קול חיל גדול ויאמרו איש אל־רעהו הנה שכר־עלינו מלך ישראל
את־מלכי החתים ואת־מלכי מצרים לבוא עלינו: י ויקומו וינסו כנשף ויעזבו את־אֱהִלֵּיהֶם ואת־סוסיהֶם
ואת־חמריהֶם המחנה פאשר היא וינסו אל־נפשם: י ויבאו המצרעים האלה עד־קצה המחנה ויבאו אל־אֱהִל
אחר ויאכלו וישאו משם כסף וזהב וכגדים וילכו ויטמנו וישבו ויבאו אל־אֱהִל אחר וישאו משם וילכו
ויטמנו: י ואמרו איש אל־רעהו לא־כן: י אנחנו עושים היום יום־בשרה הוא ואנחנו מחשים וחפנינו עד־אור
הבקר ומצאנו עון ועתה לכו ונבאה ונגידה בית המלך: י ויבאו ויקראו אל־שער העיר ויגידו להם לאמר באנו
אל־מחנה ארם והנה אינ־שם איש וקול אדם כי אס־הסוס אסור והחמור אסור ואֱהִלִּים פאשר המה: י ויקרא
השערים ויגידו בית המלך פנימה: י ויקם המלך לילה ויאמר אל־עבדיו אנד־ה־נא לכם את אשר־עשו לנו ארם
ידעו כִּי־רעבים אנחנו ויצאו מן־המחנה להחכה בשדה לאמר כִּי־יצאו מן־העיר ונתפשם חיים ואל־העיר נבא:
י ויזעו אחד מעבדיו ויאמר ויחזי־נא חמשה מן־הסוסים הנשארים אשר נשארו־בה הנם ככל־המון ישראל אשר
נשארו בה הנם ככל־המון ישראל אשר־תמו ונשלחה ונראה: י ויקחו שני רכב סוסים וישלח המלך אחרי
מחנה־ארם לאמר לכו וראו: י וילכו אחריהם עד־הירדן והנה כל־הירדן מלאה כגדים וכלים אשר־השליכו ארם
בחפזם וישבו המלאכים ויגדו למלך: י ויצא העם ויבאו את מחנה ארם והיו סאה־סלת בשקל וסאתים שערים
בשקל בדבר יהוה: י והמלך הפקיד את־השליש אשר נשען על־ידו על־השער וירמסוהו העם בשער וימת פאשר
דבר איש האלהים אשר דבר בדרת המלך אליו: י והיו בדבר איש האלהים אל־המלך לאמר סאתים שערים
בשקל וסאה־סלת בשקל יהיה פעת מחר בשער שמרון: י ויזעו השליש את־איש האלהים ויאמר והנה יהוה
עשה ארבות בשמים היהוה בדבר הזה ויאמר הנך ראה בעיניך ומשם לא תאכל: י ויהי־לו כן וירמסו אתו העם
בשער וימת:

לפרטים

חב"ד
כל הנכס לכל אחד

צעירי
אגודת
חב"ד

ב"ה

קהילת המפצים של עלוני חב"ד

מרחיבים את הפצת המעיינות
ומנגישים את העלונים השבועיים לכולם

זמני השבוע

תאריך	עלות השחר		זמן ציצית ותפילין	זריחת החמה	סוף זמן ק"ש	חצות היום והלילה	מנחה גדולה	שקיעת החמה	צאת הכוכבים
	72 ד'	120 ד'							
ו', ל' בניסן	4.54	4.01	5.17	6.17	9.23	12.40	13.13	19.11.4	19.36
ש"ק, א' באייר	4.53	3.59	5.16	6.15	9.22	12.40	13.13	19.12.1	19.37
א', ב' באייר	4.51	3.58	5.14	6.14	9.22	12.40	13.13	19.12.8	19.38
ב', ג' באייר	4.50	3.56	5.13	6.13	9.21	12.40	13.13	19.13.5	19.38
ג', ד' באייר	4.49	3.54	5.12	6.12	9.20	12.40	13.13	19.14.2	19.39
ד', ה' באייר	4.47	3.53	5.11	6.11	9.20	12.39	13.12	19.14.8	19.40
ה', ו' באייר	4.46	3.51	5.09	6.10	9.19	12.39	13.12	19.15.5	19.41
ו', ז' באייר	4.45	3.50	5.08	6.09	9.18	12.39	13.12	19.16.2	19.42

הזמנים מתייחסים לאזור המרכז. באזור ההרים והעמקים יש שינויים שעשויים להגיע למספר דקות

לוח ללימוד הרמב"ם ל' בניסן ה'תשפ"ו – ז' באייר ה'תשפ"ו

יום	יום בחודש	ג' פרקים ליום	פרק א' ליום	ספר-המצוות
ו'	ל' בניסן	הלכות אישות פרק יד-טז.	הל' תפלה וברכת כהנים פרק יב.	מל"ת רסב.
ש"ק	א' באייר	פרק יז-יט.	פרק יג.	מל"ת רסב.
א'	ב' באייר	פרק כ-כב.	פרק יד.	מ"ע ריב.
ב'	ג' באייר	פרק כג-כה.	פרק טו.	מ"ע ריב.
ג'	ד' באייר	הלכות גירושין. בפרקים אלו. פרק א-ג.	הל' תפילין ומזוזה וס"ת. בפרקים אלו.	מ"ע רכב.
ד'	ה' באייר	פרק ד-ו.	פרק ב.	מ"ע רכב.
ה'	ו' באייר	פרק ז-ט.	פרק ג.	מל"ת שנו.
ו'	ז' באייר	פרק י-יב.	פרק ד.	מל"ת שנו.

זמני הדלקת הנרות

ירושלים		תל-אביב		חיפה		באר-שבע	
צה"ש	הדה"נ	צה"ש	הדה"נ	צה"ש	הדה"נ	צה"ש	הדה"נ
19:48	18:34	18:50	19:50	18:41	19:50	18:51	19:49
19:53	18:39	18:55	19:55	18:47	19:56	18:55	19:54

לזכות אנשי החסד הדגולים
הרה"ח ר' **אברהם משה דייטש** והרה"ח ר' **גבריאל גופין** שיחיו
ולע"נ האחים הרה"ח ר' **זלמן יודא** ור' **יוסף יצחק**,
בני הרה"ח ר' **שלום ישעי'** ע"ה **דייטש**